

STRAČOVSKÉ HVĚZDIČKY

... čtěte na str. 13

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA...

... str. 7...

NETRADIČNÍ NÁVŠTĚVNÍK...

... str. 12...

OBCNÍ HOKEJOVÁ LIGA...

... str. 17...

UNIKÁTNÍ SYSTÉM PÉČE...

... str. 18...

Památník pana Josefa Šimka

V letošním roce uplyne 100 let od konce 1. světové války, která změnila mapu Evropy. Během ní bylo podle odhadů mobilizováno asi 1,4 milionu českých vojáků, z nichž padlo nebo zemřelo následkem zranění asi 300.000. Jenom ze Mžan narukovalo 76 mužů, z toho jich 17 padlo nebo zemřelo následkem zranění v nemocnici během války, další 3 zemřeli po válce doma. Jedním z narukovaných byl pan Josef Šimek, který si během války začal psát zápisky a po její skončení je doplnil úvodem a dopsal začátek. Jeho "památník" je naskenovaný k dispozici na OÚ ve Mžanech, ale nebyl nikdy publikovaný. S laskavým svolením jeho vnučky paní Zdenky Novotné ze Mžan a její rodiny se s ním nyní můžeme seznámit.

Josef Šimek se narodil 19. 12. 1875 ve Mžanech, kde byl nejprve dělníkem v zemědělství, později rolníkem na vlastním pozemku. V r. 1902 se oženil s Annou Veverkovou, rovněž ze Mžan. Narukoval ve věku 39 let jako otec 3 dětí, když bylo jeho nejstarší dceři Růžence 11 let. Byl

odvelen na tzv. ruskou frontu do Haliče, tehdy součást Rakousko-Uherska, dnes patří část Polska a část Ukrajiny. Válku přežil a zemřel 9. 10. 1954 ve Mžanech, ve věku nedožitých 79 let. Následující text je upravený pouze nejnmutněji pravopisně, s vynecháním několika málo textů básní a písní.

OSUDY MŽANSKÉHO VOJÁKA ŠIMKA za 1. světové války

Úvod - Světová válka

Souzeno nám bylo býti svědky událostí, jakých dějiny neznají. Světová válka rozvířila se před našima očima. Rok 1914 na věky bude zaznamenán v historii písmem nachovým, neboť v jeho dnech tekla krev statisíců potoky. Děsila nás myšlenka na hrůzy, jež přinesl požár války světové, ale těšili jsme se nadějami, že vzdělanost tak daleko již pokročila, že není možno, aby rozběsila se lítice tak příšerná, jež by v davech kosila zdravé lidské životy

a rozsívala zmar, zkázu a zpusťování dalekými širokými kraji. Ale všechny naděje nás klamaly. Neuhasly ještě pudy barbarské v srdcích lidských.

Den před svátkem apoštolských kníží sv. Petra a Pavla, dne 28. června r. 1914, v Sarajevě, v hlavním městě bosenském, zákeřnými ranami z revolveru [revolveru] byli zavražděny dvě bytosti, arcikníže František Ferdinand d'Este a choť jeho vévodkyně Žofie z Hohenberku padli tam za obětí vražednému útoku. Tři nedospělé děti staly se náhle sirotky. Zločin sarajevský spáchaný dne 28. června 1914 nebyl však spáchaný ze srbské strany, nýbrž naopak. Německo a Rakousko navázaly věrné přátelství a přemýšlely, jak by se do války dostaly. Německo snadno přemluvilo císaře Františka Josefa I., aby najal vrahy v Srbsku a aby zavraždili nastávající císařskou rodinu. Tak se i stalo. Aby podezření nepadlo na Rakousko, všechny noviny hanobily srbský národ. Leč tito si to nechťeli nechat líbit, hájili se a to bylo Rakousku a Německu vhod. Srbská vláda nepodrobila se požadavku rakouskému, jenž na ni neprávem kladlo. A tak válka přišla a přijít musela.

V nešťastný den na sv. Annu dne 26. července vyhlášena byla v naší říši mobilizace. Náš císař vyhlásil Srbsku válku. To bylo nářků a bédování. Na rozích byly vylepeny vyhlášky "První výzva". Že všichni muži ke službě vojenské schopni od 24 do 37 let mají se dostavit ku svým plukům. To bylo ruchu po dědinách a městech. Otcové bolestně loučili se se svými dětmi a synové s matičkami, neboť nevěděli, jestli se kdy ještě uhlídají, ač každý se těšil, že z války nic nebude - přece bylo souzeno jinak. Sotva je oblékli do vojenského stejno kroje, postavili je do maršky a dlouhé vlaky odvážely je do fronty, kde mnohý si tam našel smrt. Sotvaže nastoupili, ihned byly odvody do 20 let.

Asi v polovině srpna, v největším ruchu za krásného odpoledne, přihrčel k nám vojenský automobil a zastavil se před starostou, každý věděl, že nevezou nic dobrého, a také ne. Zanedlouho již byla přilepena vyhláška svolávací "Druhá výzva". Že všichni muži k službě vojenské schopni mají se dostavit ke svým plukům, a to od 37 do 39 let dne 3. září, 39-41 dne 7. září. Já také jsem musel narukovat, a že mně bylo 39 let, tak jsem narukoval dne 5. září právě na naše posvícení.

Pomalou utíkal čas, ale přece se dostavil. Dne 5. září v neděli o posvícení bylo u nás smutno, ač slunečko se vesele vyhoupllo na obzor. Já odcházal pryč a nevěděl jsem, jestli mi bude dopřáno spatřiti svoji rodinu a svoji rodnou ves. Já narukoval ještě s jinými kamarády, bylo nás pět, k 11. regimentu do Jičína. O 8. hodině ranní nastalo loučení,

manželka mě vyprovázela k vlaku, děti jenom kousek, a to ke kapličky za vsí, odkud se vrátily domů. Na nádraží jsme se rozloučili, já ujížděl k Jičínu. Cestou jsem se seznámil ještě s jinými kamarády, kteří také rukovali.

Týden uběhl jako voda a já dostal dovolenou v sobotu na dva dny. S radostí jsem pospíchal k domovu, nemaje žádné tušení, jaké hrozné neštěstí nás očekává navečer. Přišel jsem domů po poledni, kdy žena se právě chystala, že ke mně přijede ráno. Trhala právě švestky, když vtom já vcházel do dvířek. Ihned slezla a běžela ke mně. Jaké to bylo nenadálé shledání za ten krátký čas. Navečer jsem vyprávěl, jak se mně tam vede. Zanedlouho jsem si vzpomněl, jestli nedali psovi. Růžena mu šla dát, ale zanedlouho přiběhla celá ulekaná, sotva že vběhla do dveří, již povídala, že ve stodole něco praská. Já v neblahé předtuše vyběhl jsem ven a otevřu dvířka u stodoly a tu spatřil jsem před sebou hrozné divadlo. Celá stodola byla v jednom plameni. Bylo to veliké neštěstí, a to ještě v době válečné, a já pryč. Lidé se seběhli a kdekdo pomáhal hasit a odnášet, co se dalo, jen aby to všecko nepřišlo dravému živlu napospas. Bylo to po žních 12. září, kdy všecku slámu a obilí měli jsme na půdě. Leč všecko úsilí bylo marné, nebyla voda a rybník daleko, takže se muselo ze studní, to ale netrvalo dlouho, za chvíli byly obě prázdné. Druhý den, místo co bych se měl s nimi těšit, musil jsem uklízet při spáleníšti. Když jsem přijel do Jičína, zažádal jsem si a dostal jsem ještě na čtyři dny dovolenou. Od rána do večera jsem pracoval, abych to dal trochu do pořádku.

Před sv. Václavem jsem zase dostal dovolenou. Ještě s kamarády, ale nebyl jsem tak vesel, neb jsem myslil, že už musím jít do cizího, ale jaká byla moje radost, když jsem viděl střechu pokrytou a v okně světlo. To jsem si nepomyslel, že to je moje poslední dovolená, že půl čtvrtá roku [3 a půl roku] neuvidím svoje drahé.

Když jsem přijel zase do Jičína, dali nás dohromady a krátce po sv. Václavu jeli jsme pryč, blíže ke frontě do Krakova, kde v ten čas Rusové na Krakov doráželi. Dne 1/10 jsme přijeli do Krakova o 11. hodině dopolední a hledali jsme 4 hodiny nocleh, v dešti a v zimě. Do rána jsme spali v jedněch kasárnách na zemi. Druhý den jsme šli do Kobierzyna.

3/10 jsme se stěhovali do Červeného Brudníku do kasáren, kde jsme byli 14 dní. 18/10 jsme se zase stěhovali do kasáren do Božova nedaleko Krakova. Dne 1/11 jsme šli poprvé na Verk [prací], kde jsme byli až do 20. prosince, odkud jsme šli z Verku zpátky ke kumpanii... pokračování na str. 4

... pokračování ze str. 3

24. prosince, Štědrý den a si vzpomínám na loňské Vánoce, kdy jsem se těšil v kruhu svojí rodiny, ale dneska jsem na tisíc milí od nich.

Rok 1915

Čas ubíhá jako voda. Kdo by to řekl, že tady tak dlouho budeme. Již je duben a my jsme tu jako otroci. Mnoho zde neděláme, chodíme na varty na šance [stráž na opevnění].

Odjezd z Kobierzyna, 1915

3/6 jsme vyjeli z Kobierzyna do pole, blíže fronty u Rudy před Sanem [řeka San]. Kde jsme byli tři dny. Šestáho června jsme šli poprvé do zákopů proti nepříteli. Tam jsme byli deset dní. Stavěli jsme si feldvache [polní stráž], sem tam nějaká přestřelka. 17/6 jsme dělali útok proti nepříteli, který ustoupil až k řece Sanu. 18/6 jsme postupovali za ním. V noci jsme přespali ve vesnici Sarzyna. Všeho jsem spal jenom 2 hodiny. V noci jsme maširovali až do rána, kde v časných hodinách ranních jsme měli v jednom lese odpočinek. Časně ráno jsme pronásledovali nepřítel na Řešov [Rzeszów] - Sokolov - Madov - Grodno - Vlečna-Sarzyna a dále jsme nemohli, neb když jsme přišli k Rudniku [Rudnik nad Sanem], museli jsme se zakopat, neb Rusové do nás pustili šrapnelovou palbu. Město Rudnik bylo celé rozbito až do základu, a tak co se dalo sehnat, sehnali jsme si na úkryt. Asi tak pro tři jsme si vykopali děru, na to jsme si dali dvířka a podobně, co jsme kde našli, a na to jsme si naházeli hlínu. Sotvaže jsme do toho vlezli, již přišel alárum [poplach] a my postupovali k vesnici Struzi, neb Rusové v palbě ochabli. K polednímu jsme maširovali na Zámek Kopník, jeho majitel Tarnovský [Tarnowski]. Zámek byl celý rozbit a všude plno mrtvol. Když jsme přicházeli blíže k Rusům ve čtyřstupu, pustili do nás Rusové reflektor (světelnou zář), takže my museli lehnout na zem. Když ustal, šli jsme zpátky do Struzi, ale u řeky Sanu jsme museli čekat čtyři hodiny než nám pionéři postavili most. Ve Struzi jsme byli v rezervu od 19. do 23. června. Rusové přes nás stříleli z děl, takže jsme ve dne vylézt nemohli, a tak jsme museli v noci. Nosili jsme drát ostatný na dekunky [úkryty] a sloupky. Rusové do nás stříleli a jeden byl raněn skrz bajonet do nohy.

Dne 23. června jsme postupovali ke hranicím. 26/6 jsme opravovali dekunky a šrapnel přes nás litaly a já vzpomínal, u nás pouť, a na mysl mi připadá, jak blaze jsme jej slavili po uplynulá léta. Kde by mi bylo napadlo ještě vloni, že za rok budu na tisíc mil od drahých vzdálen a kol všude řídit ta zubatá.

27/6 jsme byli v dekunkách u řeky Sanu. Sem tam nějaká přestřelka, ale mrtvol dost.

Pronásledování nepřítele

29. června jsme byli zakopaní poblíž vesnice Rudý, blízko tratí tam byl strážný domek, opuštěný, zepředu jsme měli trať a za zády les, za tratí proti nám stál nepřítel. První den ušel dosti klidně, sem tam nějaká střelba. Atalérie [dělostřelectvo] přes nás posílala Rusům od rána až do pozdního večera pozdravy a Rusové jim též nezůstali dlužní, a tak to šlo ustavičně, my ve dne opravovali dekunky a večír každou chvíli čekali, že budeme přepadeni, jakmile jsme si některý v té díře leh', však to dlouho netrvalo, již chodil dekunkama četař nebo poručík Jiřík a kopal do nás, hned jsme museli chytit kvér a jít k šisvartě [na střeleckou hlídku], a tak to šlo neustále, zmožený, nevyspalí, každé dvě hodiny jsme se aplérovali [hlásili] na místo. Časně ráno, když sluníčko vycházelo, Rusové nám posílali snídani. Od našich dekunků asi na dvě stě kroků měli od sanity udělaný stan z cely, přiletěl tam granát, u samý boudy se zaryl do země, našťásti, že neeksplodoval, tak byli zachráněni. My též jsme zahájili šnělfajr [rychlopalbu], též atalérie, ale asi za hodinu bylo ticho, to nám bylo zrovna vhod, neb byl čas k snídani. Za chvíli přijela polní kuchyň, u které byl František Jahelka od nás, každý jsme dostali trochu černé špíny a kaválek [kousek] kukuřičného chleba po té probdělé noci. Do večera to již ušlo, který neměl službu sem tam se natáhl do trávy za tratí a čekal, co bude dál, jestli ještě dočká druhé snídaně naživu. Navečer nám dával lajtnant rozkaz žádný se nehnout ze svého stanoviska, že dostali zprávu, že budou Rusové na nás dělat ankryf [útok]. Devět mužů nás vybral na feltvachu [polní stráž]. Feltkomandant nás vedl, četař Švarc, dostali jsme rozkaz do devíti hodin být na feltvaše a potom všechny feltvachy že mají být staženy zpátky do dekunků, jak začne atalérie střílet, abychom my také stříleli. A tak jsme stříleli asi 20 minut, když přišel poručík Jiřík a hlásil, že máme jít zase zpátky na feltvachu. Vedl nás četař Švarc. Před námi byl les a do něho jsme měli jít na hlídku. Na straně byl zase pluk 54. ze Štýrského Hradce. A tak když jsme vylezli z zákopů, lezli jsme ne dosti hlubokým příkopem po čtyřech, jako syslové, asi v polou setkali jsme se s vojínem od 54. pluku. Ale do toho lesa se nám totiž nechtělo, a tak četař Švarc se nás ptal, který by se šel podívat do toho lesa na obhlídku, jestli tam snad nějakou ukrytí Rusové, ale žádnému se nám tam nechtělo. Až se přihlásil kaprál-desátník od pluku čís. 54, že se půjde do lesa podívat, a my zatím jsme byli ukryti v příkopě. Zanedlouho přišel a hlásil nám, že do lesa na feltvachu bez starostí o život můžeme jít. Hlásil, že prolezl celý les a po Rusích není ani památky. Teď ovšem už se nám šlo s chutí. Za malou chvíli bylo slyšet hlomoz a rachocení, neboť byli Rusové

na ústupu. Do rána byl klid.

30/6 Časně ráno jsme se seřadili atalérie, infanterie a postupovali jsme za nepřítel. Postoupili jsme až k zámku Kopník, jehož majitel Tarnovský, a vlezli jsme zase do zákopů. Ale byla to hrozná podívaná. Před nedávnem v těchto místech zuřila bitva, a jaké následky zde zanechala, to zde bylo vidět. Napolo zákopy byly zaházeny a mezi tím byla vidět buďto noha nebo ruka, jinde zase hlava, a pro puch zde nebylo možná ani vydržet. Zase jsme šli dále. U Dořan jsme překročili hranice polské, u Žďary [Żdziary] jsme měli rast [odpočinek], přes noc jsme spali v lese a dne 1/7 jsme časně zrána postupovali dále. Překročili jsme řeku Buk (hranice Ruska). Postupujeme na: Rozvadov, ves Vozek, dále na město Janov [Janów Lubelski], ves Březina [Brzeziny], Stawki, Zaklików.

2/7 Stále pronásledujeme nepřítel. Jsme v kubernii Lubelské. Povíjat Janovský, ves Zdichovice, Wola Trzydnická, tam jsme spali do rána a ráno 3/7 jsme šli dále. Velichov, ves Lišník Malý a Gminy Trzydnik.

3/7 jsme se dostali zase do prudkého ohně, neb Rusové se nám zase postavili na odpor. Bylo to u Krašnika, kde z naší strany i z ruské pouštěli přes nás dělostřelci oheň. Ovšem pušky také hovořily, takže k večeru, když lítice ustala, celí unavení a vysílení jsme si oddechli a uložili ke spánku, ač jsme nevěděli, jestli nás v noci zase neprobudí.

4/7 zrána jsme zase vymaširovali kupředu. Přesli ves Dobrecina a do rána spali jsme v lese. Byly asi tři hodiny po půlnoci, když jsme se zdvihli a šli jsme asi 2 hodiny a přišli jsme do Mapmopole, tam jsme dostali menáž (snídani) a šli jsme dále, přišli jsme do okresu Lyšny a dostali jsme se do vsi Lišník Malý a tam jsme se ubytováli. S kamarády jsme se rozešli po staveních. Já přišel do jednoho baráku, když právě jeden maďarský šikovatel odváděl jedné ženské koně, dával jí jenom lístek, ale peníze žádné, ale ona dělala rámus a tolik naříkala, nebylo to však nic platno. Potom jsme si šli koupit něco na zub. Jedna bába prodávala také věci, a tak já s Bartoněm jsem si koupil špek, mysleli jsme si totiž, že nám pomůže. V té vesnici jsme leželi po příkopech a zahradách a hráli karty. Noc byla právě chladná a toho jsme chtěli využít. Bartoň ležel nepřikryt a rozhalen, když totiž jsme snědli špek. A ráno byl na něm účinek viděn, měl horečku a mně dobře také nebylo. Tak zrána jsme se sebrali a šli jsme k marod-vizité. Lékař Bartoně uznal, ale mě ne. Řekl mně, že jsem se měl hlásit, dokud jsem byl v Krakově, teď v poli prý už to nejde. A tak Bartoň šel do špitálu a já zase ku svému pluku.

5/7 Časně zrána jsme vymaširovali a přišli jsme do jednoho velkého lesa. Když jsme přišli ke kraji, uviděli jsme

vesnici jménem Gminy Trzydnik. V tom lese jsme si udělali dekunky a byli jsme tam do rána a očekávali jsme, že přijde rozkaz a že budeme forikovat [útočit]. Ale změnilo se to. Přijel k nám důstojník od Honvédu [maďarská zeměbrana] a povídal, že se nebude nic dělat, a ptal se našeho majora, co jsme za vojáky, a on mu odpověděl "das ist Böhmische Hunde" [čestí psi]. Tam jsem se sešel také s kamarády od 88. kumpanie, též s Tomáškem z Mokrovous. Oni šli z fronty a my na ni. V těch zákopech jsme se ještě vyspali a časně zrána 6/7, sotva že slunečko se vyhouplo na obzor, když my jsme maširovali. A přišli jsme do vesnice Užendov [Urzędów]. Tam už byl poplach. Všichni občané sbírali a odváželi jako: peřiny, živobyti, dobytek, zkrátka, co se dalo. Jeden chalupník si odváděl dobytek, když vtom přilétla kulička a zasáhla mu jednu krávu.

V té vesnici jsme se rozestavěli do švarmlinie [souvislá linie] a že budeme útočit. Dostali jsme rozkaz, že na ten kopec, který se nalézal za vesnicí, se musíme dostat. Ten kopec nebyl prudký, ale nebezpečný, totiž na něm byl hřbitov a za ním byli ukrytí Rusové. Náš major byl zarytý Němec, a tudíž mu na nás Čechů nezáleželo, takže nás hnal do boje jako na jatka. Znamení k útoku nám dal trubkou, a to v čase války se nikdy nedělalo, neboť povel k útoku se má dít co nejtíšeji, aby o tom nepřítel nevěděl. A tak my si hned pomysleli, že signál trubkou dává nasměhl, aby nepřítel na nás upozornil. A také jo, sotvaže jsme vyrazili v bitevním šiku z vesnice, již Rusové se od hřbitova hlásili střelbou. Poručík Jiřík, který byl vpředu, byl raněn do ramena a křičel, ale my ho nechali ležet a běželi dál. Asi v polou kopce jsme museli lehnout, neb pro střelbu jsme dál nemohli, bylo to ve žních, kdy všude obilí dozrávalo, a to hlavně sloužilo k našemu úkrytu.

Zmíním se též o našem majorovi. Jeden voják, otec 9 dětí, byl uznán nemocen, a proto když jsme vyforikovali z vesnice, jemu naložili tornu na vůz a šel s kvěrem za námi. Ale v tom ho potkal náš major, který ovšem s námi neútočil. Když bylo nejhůř, on se vždy dobře ukryl. A ten voják mu povídal, že nemůže, že je nemocen, on ho tedy sebral s sebou do vesnice. Vzal šest vojínů, zavázali mu oči, a že ho zastřelí. Již přikládali zbraň k líci, když vtom přijel na koni lajtnant a majorovi domluvil, že nemá právo bez vojenského soudu někoho střílet. Povídal, aby mu odpustil, a poslali ho ihned za námi. A také přišel.

My vždycky utíkali asi 10 kroků a zase sebou sekli a vyhrabali si každý pro hlavu díru, neb ty brumbáři nám litaly okolo hlavy. Leckterý již ani více nevstal, jiný se zase v běhu zakolísal a zvrátil se na znak.

... pokračování na str. 5

... pokračování ze str. 4

V tu dobu byl též raněn Kotoul, Skalický a Jahelka z Milovic. Že to bylo v největších vedrech, měli jsme každý svůj mantl na torně. A já jak jsem tak ležel na břiše, hlavu moji tisknutou do země, tu přilétla kulička a razila se do mantlu a nebyti kovového knoflíku, o který se zarazila, byl bych snad více už nepovstal.

Bylo to něco děsného, praskot granátů a šrapnelů, rachot pušek, nářek raněných, poslední vzdechy umírajících. Já když jsem tak ležel a slyšel kolem sebe naříkat raněné, tu jsem si myslil, kdyby také tak přilítla jedna a trochu mě polechtala na nose neb ruce.

Jahelka z Milovic byl raněn do obou nohou, kulička mu prolétla ze strany oběma koleny. Strašně naříkal a stále volal: "Sanité!" Ale žádný mu nemohl jít ku pomoci. Tak jsme leželi asi do 4 hodin odpoledne, když přišel rozkaz, že máme ustoupit do vesnice. My byli rádi, že si trochu oddechne, ale bylo určeno jinak. Ustupovali jsme kolem vesnice, druhou stranou kolem ruských dekunků do jednoho úvozu, zase skoro tam, kde jsme byli dříve.

7/7 To byl pro nás osudný den, pro náš celý batalion. Bylo asi 10 hodin dopoledne, a když jsem stále slyšel Jahelku z Milovic naříkat, tak jsem se sebral a s nasazením svého života jsem šel k němu a našel jsem ho na chráněném místě, kde seděl a nohy měl zahrabaný v zemi. Když jsem k němu přišel, ještě mě poznal a já se ho ptal, kam je raněn, a on mi ukázal obě nohy, kolena. Chudák je měl už obě černé, chytal se ho brant [zápal], a jak by ne. Celé odpoledne, celou noc a ještě dopoledne bez pomoci a ošetření zde ležel. U naší kumpanie bylo sice šest sanité [zdravotníků], ale za odpoledne a noc byli z nich už 4 mrtví a raněný a zbylí dva nechtěli také dát život všanc. On asi tušil, že již svou ženu nespátí, a proto mě prosil: "Poslechni, až přijdeš domů, dojde tam k mé ženě a všechno jí pověz, co se se mnou dělo." Na to mě prosil o trochu vody, ale to bylo na pováženou. Jít pro vodu v takovém nebezpečí, když kuličky lítaly, ale dlouho jsem se nerozmýšlel a šel jsem, až lež' po čtyřech, zkrátka, jak se to dalo. Když jsem přišel do vesnice, nabral vody a vzal si s sebou jednoho sanité, druhý nechtěl jít, protože abych ho nesl sám, na to nebylo pomýšlení. Když se napil, vzali jsme jej a leželi s ním do vesnice. V jedné chalupě bylo obvažiště. Když ho lékař prohlížel, krčlil rameny a já hned věděl, že to nic dobrého není, a také ne, za chvíli dokonal. Pochovali jsme ho v jedné chalupě na zahradě. Vložili jsme ho do připravené díry, přikryli mantlem a naházeli naň hlínu. A já zase ležl za svou povinností.

Když jsme se dostali do toho úvozu, já se dostal k mašinkvéru (strojní puška). Úvoz se nalezal stranou vesnice a sloužil nám místo zákopy. Tentokrát se ale

Rusové nechtěli dát. Třikrát vždycky vyskočili ze zákopy a vždycky jsme je donutili, že museli ustoupit zpátky do zákopů. Ale my už byli v úzkých. A tak jeden důstojník poslal Prudkého ze Selce, aby se šel zeptat, jestli máme ustoupit. Zanedlouho přišel zpátky a hlásil, že za každou cenu musíme zůstat na místě, ať je, jak je. To bylo vidět, že náš pan major chtěl, aby nás Rusové, nás Čechy, zničili. A tak jsme se museli bránit dál. A tak nám přišlo se podívat dozadu a tu jsme viděli, že za vesnicí míhá se vojsko, ale mysleli jsme, že to jsou naši. Až teprve, když jsme je měli za zády, jsme viděli, že to jsou Rusové, a rozstoupili se, že nás vzali i na bok. Teď ale už bylo zle. Rusové zepředu a zezadu, ovšem my se bránili, ale co je to platné, sevření z obou stran a proti takové přesile. Já s ještě se dvěma byl u strojní pušky, ale když jsme viděli, že na nás Rusové míří, nechali jsme toho a rozutekli se. Já ještě se dvěma se schoval do jedné díry a čekali jsme, co se bude dít. Bylo to něco děsného, to nelze ani vypsát, a na tu chvíli do smrti nezapomenu. Naši byli v nepořádku úplném. Někteří se ukryli, jiní ještě stříleli. Vtom jeden kamarád, který vedle mě ležel, hek' a chytil se za bok a měl dost. Teď ale Rusové již jako tygři skákali do úvozu. Náš velitel viděl, že je obrana marná, dal rozkaz, aby se všechny vzdali. My ihned vstali, ale ten třetí, co dostal do boku, se ani nehýbal, bylo mu souzeno jinak. Nyní, co jsme měli u sebe, všechno jsme zahazovali. Leckterý v té chvíli nevěděl ani, co dělá, a když u sebe něco si podržel, byl hned od Rusů probodnut. Tak jako nadporučík Mařan zdvihnul obě ruce, ale v té chvíli zapomněl zahodit revolver, byl též probodnut. Já sám jsem si chtěl podržet mantl, ale hnal se ke mně Rus a mířil na mě a já jsem ihned mantl zahodil, a tak jsem se zachránil. My, kteří jsme zůstali naživu, Rusové nás sebrali a hnali nás jako dobytek, ovšem, že nás mnoho nebylo. Já děkoval Bohu, že mě z toho pekla vysvobodil.

Cesta do zajetí

Když nás přivedli za ruské zákopy, tu do nás pustila rakouská atalérie střelbu. Bylo to na louce a tu my všichni museli lehnout na zem. Když přestali, tak nás zase vedli dál. Tu ale se zase něco přihodilo. Jeden náš oficír měl u sebe bombu a té se chtěl zbavit a hodil ji zrovna mezi Rusové a ti myslíce, že jde o odpor, začali do nás střílet. Hromadu jich ještě tu zůstalo ležet. A zase nás vedli dál. A tak nás vedli asi 3 dny, pěšky o hladu a žízni. U jednoho mlýna jsme pili špinavou vodu. Na to jsme přišli do Aleksandrejova a tam jsme spali.

10/7 jsme šli dál do Ivangorodu a 11/7 jsme jeli dál vlakem poprvé. 12/7 jsme přijeli do Selce na nádraží. 13/7 ráno jsme byli v nádraží Čeremech, navečer v nádraží Visloč. 14/7 ráno v nádraží Vitebská gubernie - Polos-

taněk. 16/7 velké město - Minsk. 17/7 stanice Stoliv, Poharalce, Zemelie, Baranovice a pevnost Brest.

18/7 je neděle, jsme ve stanici Brest-litevské, potom jsme šli pěšky do Driopole. 19/7 jsme přišli do vesnice Dobry a tam jsme spali v dekunkách a zůstali jsme tam na práci (v Cholmské gubernii), a sice 25 dní. Opravovali jsme Rusům zákopy.

15/8 je neděle, svátek Panny Marie, ještě celé dopoledne jsme pracovali a odpoledne jsme šli pryč. Až 16/8 navečer jsme nocovali v lese a bylo velké chladno, takže ráno jsme vstávali celí zkrhlí. Navečer jsme přišli do jednoho městečka a tam jsme spali. 17/8 jsme dorazili do Kobryna a odpoledne po menáži jsme šli pěšky dále a navečer jsme přišli do městečka Horalec a za městem ve volšinách jsme spali pod širým nebem. Celou noc jsme nespali pro velkou zimu a já v duchu zalétal v myšlenkách do Čech ku svým drahým, jestli se s nimi ještě kdy sejdou. 18/8 ráno my si uvařili trochu té špíny a po té špatné snídani jsme šli dále a přišli do Antopolu, je to židovské město, a k večeru do města Dohoreček a tam my spali. 19/8 od rána přišlo a my v tom nečase museli jít celý den, až k večeru jsme přišli do města Ivanov a tam jsme spali v külně. K večeri jsme měli brambory. 20/8 ráno nás zase vedli dále a v poledne jsme měli rast a já s Jahelkou jsem si vařil brambory, které jsme si natahali na poli. K večeru jsme dorazili do jednoho dvora. Do rána jsme spali po stodolách, k večeri zase brambory.

21/8 Ráno nás vedli dále a v poledne nás dovedli do města Pinska. Navečer jsme spali na nádraží venku, večer jsme zase spali na poli pod celtami.

1/9 jsem si vyžebrel zase kousek chleba a kabát, neb jinak bych nemohl večer spát pro zimu. Ráno jsme si uvařili trochu hořkého kafe ze žita.

2/9 Je vše nezměněno. V poledne jáhlou polévku, ráno a večer nic. Peněz není, abychom si něco koupili. Žádný ani neuvěří, jakého zajatec musí dělat otroka ze sebe. Co musí vytrpět, že to je až zoufání.

3/9 jsme vyfasovali boty a mantle, co kdo potřeboval. Někteří kamarádi odjeli pryč. 4/9 nezměněno. 5/9 Vzpomínám, u nás posvícení. Právě dnes rok, co já se loučil se svými drahými. Dnes tu ležím jako otrok pod celtou v Rusku. Slze mi kanou při vzpomínce na domov, celý rok být odloučen od drahých. A dosud ještě nevíme, jestli se kdy spatříme. Dneska rok 5. září byl těžký odchod z domova, ale dneska to je ještě horší. Kousek černého chleba a voda vařená žádná. Vzpomínám na časy, kdy bývalo všeho dost, ale dneska? O posvícení? Trochu polévky z jáhel, to je celá moje strava.

6/9 Ráno jsem si přivstal, abych si mohl pár brambor vytáhnout na polévku, ale nemastnou.

7/9 Do rána byla nám velká zima. Přišlo a byl velký vítr. 8/9 Jsme ještě na místě v Minsku. 9/9 jsme šli dopoledne na nádraží na práci. 10/9 nezměněno. 11/9 jsme byli zase na práci v nádraží. 15 kopejek. A tak jsme chodili až do 19/9 na nádraží na práci. Od 8/9 jsme si vydělali každý den od 10 do 15 kopejek denně. Je to sice málo, ale přece něco, nežli nic. 17/9 Ráno hodně přišlo. 18/9 Rusové před nátlakem Rakusanů a Němců ustupovali. A tak i na nás došlo, musíme jít odsud zase pryč. Je neděle dne 19/9 a je veliká zima a my jdeme blíže ke frontě, opravovat Rusům dekunky. Zde nás ještě nechali do 24/9. Ráno jsme vyšli z Minska. Šli jsme pěšky celé dva dny, až jsme přišli do města Kojdanov. Tam nás nechali celý den a potom jsme šli asi tři versty [versta = zhruba km] za město do vesnice Děgolina, v ní spali ve stodolách. Odtamtud jsme chodili na robotu, tak jako za starých časů u nás. 25/9 jsme šli opravovat a dělat nové zákopy. Je neděle dne 26/9, my šli do práce bez snídaně. Ještě za tmy nás vyháněl ruský dráb s karabáčem do roboty. Já jsem měl trochu vody na čaj, ale on přišel a kopl mně do toho a já neměl nic. Již dva dny jsme neměli kousek chleba, a kdyby nebylo těch bramborů, které si vytáhneme na poli, museli bychom pomřít hladu. Samá jenom robot, ale těžko se robotí o hladě. 27/9 zase na robotu. Je sv. Václava a se slzami v očích vzpomínám, teď rok... [jedna stránka chybí]

1/12 Prosinec. Zase jednou za 5 měsíců dostali jsme kousek mýdla a jednu machorku (paklíček tabáku). A zase dost. 2/12 dostali naši 3 vojáci 25 na prdel, že se pokoušeli o útek. Nic nezměněno. 5/12 je neděle, špatné počasí, sníh stále padá. Dnes odvezli zase pár našich vojáků do špitálu. Také Orcta, mlynáře ze Pšánek. Je mu zle. Je to zlá doba pro nás. 8/12 Velká vánice a mráz. 9/12 Přišlo a my museli nosit vodu z naší chatrče. To je vidět, jaký jsme měli kvartýr. 12/12 Je neděle. Do rána přišlo a 13/12 zase velký mráz. Zase jsme dostali machorku a půl. Zase obleva.

24/12 Je Štědrý den, ale velice smutný, jaký jsem ještě nezažil. Bolestná vzpomínka a pomoc žádná. Štědrý večer trávíme v našem brlohu, za štědrovku jsme dostali trošku zupy [polévky]. 25/12 Na Boží narození byla velká chumelenice a zima a my museli dělat dříví ke kuchyni a vodu. Menáž jsme měli jak obyčejně. K Ježíšku jsem dostal onuce do bot. 26/12 Na Štěpána byla obleva a psal jsem domů lístek. Na Jána přišlo a chumelilo se. 28/12 Zase pěkně. Dostali jsme jednu machorku a půl, 1/4 mýdla. Těž jsem vyfasoval prádlo a vatýrovanou kazajku. 30/12 Celý den se chumelilo a byla velká zima.

Konec roku 1915.

... pokračování v příštím čísle
Připravila Irena van Vuurenová

Velký člověk z malé vesničky

Lodín - Čas od času si najdeme chvíličku a přemýšlíme o událostech, které nás v minulosti potkaly. Při této příležitosti občas vzpomínáme i na výroky našich dobrých učitelů dějepisu, kteří se snažili historii nejen popsat, ale řada z nich nás motivovala k hlubšímu studiu a snaze pochopit důležitost syntézy všech společenských aktivit člověka v technických i humanitních oborech. Ti zvědavější se začali zajímat i o provázanost minulosti a dneška, o účinky citového rozpoložení na zvládnutí složitějších životních situací, vlivu lidské soudržnosti na překonání společenských krizí apod. Když se podíváme do minulosti, můžeme se setkat s řadou profesionálních historiků, kteří svou pozornost věnovali především vůdčím osobnostem politických režimů a snažili se zdokumentovat společenský vývoj v celostátním i mezinárodním rozsahu. Je škoda, že mlýnek dějin mnohdy semele nejen záměry právě oficiálně uznávaného režimu, ale i náhled na dějinné souvislosti. Nemusíme chodit do žádné dávné minulosti. Stačí se dnes porozhlédnout kolem sebe. Ale ať se děje co se děje, člověk přirozeně touží zdokumentovat období, jehož byl aktivním účastníkem. A tak se postupně objevovali lidé, kteří, třeba i sami pro sebe, začali sbírat dějinné střípky bez záměru vytvořit něco velkého a z pohledu dnešního „moderního“ člověka něco finančně lukrativního. Jejich zápisky povětšinou zůstávají v rodinných archívech a mnohdy ani nespatří světlo světa. Je to však nesporný běh života. Někteří zmizí úplně, někteří mají drobeček štěstí a narazí na někoho, kdo se pokusí výsledek jejich, mnohdy celoživotní práce, nabídnout široké veřejnosti.

Z pohledu představitelů společenského dění je dokumentování událostí úkolem kronikářů. Přestože zákon obcím ukládá povinnost kroniku vést a zachovat tím zprávu příštím generacím, zhruba pětina z více než 6200 obcí to nedělá. Způsoby vedení kronik se různí a odvíjí se i od velikosti obce. Někde má deset stran a ve větších městech, např. v Turnově, 450. I obsahově se různí, ale to bych neviděl jako nedostatek, ale spíš snahu zvýraznit regionální specifika. Rozsah bývá někdy ovlivněn i přístupem a především zájmem obecních zastupitelů a mnohdy i úpravami moderní legislativy. V kronice by

měla převažovat nestranná analýza dění a to je mnohdy právě ten kámen úrazů. Někteří tvůrci dějin jsou přesvědčeni, že je třeba prezentovat jen to dobré, a tak pokud se kronikář odhodlá napsat pár slov např. o korupci či neetickém jednání... dále raději ne. Ale i některá legislativní ustanovení spíše komplikují, nežli usnadňují práci obcím i kronikářům. A když k tomu připočteme výroky některých amatérských vykladačů práva a realizátorů platných ustanovení, laik žasne a odborník, či autor právního ustanovení se diví. Ale to bylo, jest a bude. V každém desetiletí se vyskytne norma, která dokáže sesypat hrušky a jablka do jednoho pytle, a když se přidá ještě trocha cukru s vodou a práskne bičem, je to mňamka jedna báseň. Ale to nepřisluší kritice dneška, ale generacím budoucím. Možná, že si mladý kronikář zvykne, a když se rozhodne do kroniky zaznamenat narození dítěte, jubileum či úmrtí občana, nezbude mu nic jiného, než si opatřit kvalitní obuv, batůžek na svačinu, alespoň jednu krabičku uklidňujících léků a vyrazit jako podomní prodejce do ulic a získávat povolení k zveřejnění těchto informací. Dovolují si podotknout, že dnešní školní mládež je podstatně samostatnější, nežli byly děti před 50 lety. S trochou nadsázky si může představit situaci, kdy se pan učitel zeptá žáka na datum narození Boženy Němcové a dostane se mu odpovědi, že toto je citlivý údaj a bez jejího souhlasu jej nesmí zveřejnit.

V některých obcích a městech vydávají starostové začátkem kalendářního roku zpravodaj, ve kterém zveřejní úspěchy i neúspěchy roku minulého, své záměry a mnohdy i seznam jubilantů – životní výročí. Tato doba je již minulostí. Kronikáři tedy nezbyvá nic jiného než hledat nebo tyto informace nikde neuvádět. Sice tím trochu zeštíhlíme údaje o obyvatelích obcí pro naše potomky, ale díky moderním ICT technologiím je na oplátku můžeme nasměrovat do, mnohdy krutého, virtuálního světa. Narození dítěte lze najít v kronice SPOZ, a tak zbývá pouze ta nejsmutnější část, konec života. S touto smutnou událostí jsou většinou smutní občané seznámeni prostřednictvím parte, které zveřejní pozůstalí. Úmrtí člověka je citlivou událostí, ale tato citlivost má jinou podstatu, než citlivost údajů v živé kar-

totéce obce. Snad každý rozumný člověk pochopí, že se ve své podstatě nejedná o žádný záměrný únik utajovaných informací.

I když některé obce kroniku nevedou, pro převážnou většinu měst a obcí jsou kroniky běžnou součástí dokumentace jejich vývoje. Ne každá obec se však může pochlubit zpracovanými vzpomínkami svého občana, ve kterých monitoruje určitou etapu běžného lidského žití. Přírozeným projevem řady našich obyvatel je zejména kritika druhých, popichování, podávání mnohdy nesmyslných rad apod. Prostě všech lidských „ctností“, které sám na sobě nevidí. Ale tím se lidstvo vyznačuje odnepaměti. Vždy se našli jedinci, kteří se snažili zneprjemňovat život těm, kteří se nebáli jít se svou kůží na trh. Hybateli životního dění však nemusí být žádní hrdinové nebo vědci. Vždyť mezi námi žijí lidé, kteří dokážou inspirovat své okolí k zamýšlení o nepostradatelnosti lidské souměřitelnosti.

Jen ten nejodvážnější však najde sílu zveřejnit a obhájit své osobní pocity při prožívání událostí, které ovlivnily nejen život jeho samotného, ale mnohdy celé obce, regionu nebo dokonce celé vlasti. Tato vyznání jsou pro vyhodnocování historických událostí nesmírně cenná a jako historik mohu podtrhnout, že mnohdy podávají nesrovnatelně pravdivější svědectví o aktuální situaci nežli archivované obecní kroniky, jejichž obsahová část je velmi často ovlivněna politickým děním a do značné míry i podbízivostí občanů zvoleným funkcionářům.

Právě proto většina historiků věnuje takto vytvořeným historiografickým pramenům náležitou pozornost. Neřeší kvalitu pravopisu, slovosled nebo formální stránku poznámek, ale věnují maximální pozornost obsahové stránce a intenzitě dopadu na emoční receptory čtenáře. Je pravdou, že obsah ovlivní psychiku náhodného čtenáře docela jinou intenzitou než člověka, který je osobnostně do děje vtažen (i tím, že v místě popisu děje žije). Žádnému z nás neškodí chvilkové zastavení k evokaci představ, které nás vytrhnou ze všudypřítomné virtuální reality. Mnohdy tito lidé žijí v ústraní a nechlubí se tím, co pro své okolí vytvářejí.

Kdo hledá, najde. Jednou z takových osobností je zcela určitě lodínský rodák, pan František Bartoň. S velkou vzpomínkou jsem se začel do jeho vzpomínek a musím říci, že se jeho kniha stala na několik dnů hlavním čtenářským hobby. Člověk by neměl být lakomec, a tak jsem se rozhodl celou knihu převést do elektronické podoby a zpřístupnit ji tak občanům Lodína i dalším zvědavcům.

Ve snaze zachovat přísnou autenticitu knihy jsem prezentoval autorův text prostřednictvím jeho přesného opisu. Každé napsané slovo věnoval pan František Bartoň nejen občanům obce Lodína, ale každému, kdo se rád začte nebo zaposlouchá do vyprávění starších lidí. Važme si těchto osobností. Vždyť právě bez vyprávění takovýchto písmáků by těžko vznikala překrásná literární díla našich předních spisovatelů Českého národního obrození či historicko-kritických období (Alois Jirásek, Karel Václav Rais, Božena Němcová, Magdalena Dobromila Rettigová, z mladších - Karel Čapek, Vladislav Vančura..., v současné době např. Jan Svěrák, Zdeněk Troška a další).

Vyprávění pana Františka Bartoně zahrnuje období první republiky do konce 2. světové války. Snad toto silně citově a osobnostně zabarvené vyprávění vyvolá touhu některých čtenářů (především starousedlíků obce) poznat, jak se v té době v Lodíně žilo. Většina obyvatel, o kterých pan Bartoň píše, již není mezi námi, ale jsou zde jejich potomci. A právě těm je třeba toto poselství předat. Pokud čtenář zpravodaje projeví zájem, může se s paměťmi pana Františka Bartoně seznámit. Kniha „Moje rodná ves Lodín aneb jak to tenkrát bylo“ je uložena na OÚ v Lodíně v obecní knihovně a snad se někdy objeví i na www obce.

Citát: „Dále bych si přál, aby další léta od roku 1946 zachytil na papír někdo z dalších obyvatel naší rodné vsi“. František Bartoň

Splnění přání pana Františka Bartoně by bylo krásným darem ke stému výročí založení Československa, pětadvacátému výročí vzniku České republiky i samotné obci Lodín.

PhDr. Richard Šafařík

Tříkrálová sbírka s malým příběhem

Mžany - Je páteční večer 5. ledna, tři kluci teenagerovského věku jdou venčit psa. Sedmiletá fenka chaoticky pobíhá po cyklostezce mezi Mžany a Sadovou. Pojednou se zastaví u něčeho, co ještě venku neviděla. Nevoní to jako myši nebo zajecí stopa, ani jako jiné „zajímavé věci“. A tak zase rychle odpeláší do mokré trávy obecního příkopu.

Petr, nejstarší z chlapců, se zadívá na asfalt a nalézá překvapivou věc. Rozmoklou bankovku s portrétem Emílie Pavlíny Kittlové, neboli Emy Destinnové. Po návratu do tepla kluci bankovku usuší na radiátoru a sami si připravují ze starého školního kalendáře vysoké bílé koruny tříkrálových koledníků. A ani na chvíli nepochybují, co s nalezenou „dvoutisícovkou“ udělají.

Druhý den začíná jako svěží sobotní ráno, tři kluci v převlečení za Kašpara, Melichara a Baltazara obcházejí domy naší střediskové obce. Tři další koledníci pak postupně navštíví většinu obyvatel ve Stra-

čovské Lhotě a Dubu. Většina dveří se našim šesti koledníkům otevřela, skoro všichni oslovení pak sáhli do své peněženky. A téměř vždy zasouvají do bělavé nádoby Tříkrálové sbírky bankovku nebo těžké mince. A peníze postupně vyplňují sběrné nádoby, téměř po okraj. Za půl dne koledování a neumělého zpěvu přibýlo na konto zřízené Charitou České republiky 16391 korun. Je to výrazně více než loni a rozhodně ne málo na zhruba 400 stálých obyvatel. Tato částka je i letos určena výhradně na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům a dalším lidem v životní tísní. Většina prostředků bude spotřebována v našem hradeckém regionu.

S poděkováním neznámému dárci, šesti neúnavným koledníkům (Štěpán a Matěj Gottwaldovi, Karolínka Nováková, Jaroslav Matuška, Petr Orct a Štěpán Koblížek) a všem vstřícným obyvatelům, kteří rozhodně nemyslí jen na sebe.

Vladimír Koblížek - Mžany

▪ Tříkrálová sbírka Mžany. Foto: Vladimír Koblížek

NADACE ČEZ

Sovětice - Není snad jediný rok, abychom neřešili nějaký problém ohledně zeleně. Ať už to byl les Skalka, stromořadí k Petříkovým mostům, alej k Sadové atd. Již v loňském roce jsme ovšem věděli, že nás čeká rozhodnutí nejtěžší, a to ohledně stromořadí na hřišti v Sověticích. Po předchozích pádech některých bříz a rapidním

usychání stromů (každý rok se průměrem kácelo šest stromů), nezbylo nic jiného nežli nechat zpracovat posudek. Zjištění o stavu stromů bylo děsivé. Většina stromů byla za hranici životnosti. Nelze říci, že bychom si nepohrávali s myšlenkou risku a ponechání stromů ještě nějaký ten rok. Rázný zásah byl ovšem nevyhnutelný. Riziko zranění kohokoliv si dnes nikdo nevezme na triko, a tak bylo rozhodnuto o plošném kácení. Plošném proto, protože při nové výsadbě stromů je důležité jim nesebrat vláhu. Ani výsadbě nových stromů se nevyhne byrokracie. Málokdo ví, že stromy, které chceme

Výsadba nových stromů s Nadací ČEZ

vysadit, musí projít schvalovacím procesem Památkového úřadu. A věřte, že bříza není na seznamu povolených stromů pro obce v památkové zóně. Nicméně se nám nechtělo jít do výsadby malých stromků a výsadba vzrostlých je velmi finančně nákladná. Naskytla se nám možnost zkusit štěstí u Nadace ČEZ. Na zpracování žádosti a poskládání potřebných podkladů byl týden, přesto se podařilo žádost podat. Jsme moc rádi, že byla vyhodnocena jako podpory hodná. Z celkových výdajů 148 000 Kč na výsadbu je podpora na „Oranžový strom“ z Nadace ČEZ téměř 133 000 Kč. Vysázeno bylo 16 ks

javoru a 8 ks lip, které mají v kmínku ve výšce 1m obvod 18 až 20 cm. Věříme, že se stromy dobře uchytí a že již za pár let bude možnost se schovat do stínu krásných a zdravých stromů, které mají dvojnásobnou životnost nežli stromy původní. Zároveň obec vysadila 3000 doubků na poslední vykáčené ploše v lese Skalka. Ani rok 2018 nebude lehký. V Horních Černůtkách budeme muset napravit to, co způsobil kůrovec během dlouhodobého sucha. Obec Sovětice je také zapojena do společného projektu Mikroregionu Nechanicko na výsadbu alejí v katastru naší obce.

Aleš Krátký, starosta obce

▪ Hřiště Sovětice - kácení. Foto: Matěj Krátký

▪ Hřiště Sovětice - nová výsadba. Foto: Matěj Krátký

Úspěšná Tříkrálová sbírka poprvé v Dolním Přímě a jeho místních částech

Dolní Přím - V neděli 7. ledna 2018 se od 13.00 hod uskutečnila v obci Dolní Přím a všech jejích místních částech Tříkrálová sbírka. Velkou zásluhu na uskutečnění této akce má ve spolupráci s obcí SDH Dolní Přím.

Celkem se podařilo sestavit 7 hlídek včetně dospělého doprovodu (všichni z řad našich občanů), které si rozdělily jednotlivé místní části.

Přestože se jednalo o první sbírku, občané naší obce podpořili Tříkrálovou sbírku celkovou částkou ve výši 19 653 Kč, za což je třeba velmi poděkovat.

Závěrem lze konstatovat, že se sbírka těšila velkému zájmu jak občanů, tak i vlastních koledníků. Všichni se už těší na příští rok.

*Švasta Petr
starosta obce*

▪ Dolní Přím - Tříkrálová sbírka 2018. Foto Petr Švasta

Z lesa a obce, aneb z roku starého do toho nového

Hrádek - Je slunečné, blátivé sobotní ráno. Týden před Vánocemi vyrazí početná skupina místních z Hrádku a jejich blízkí od kostela k obecnímu lesu. Zde stejně jako já, smrček vánoční, čekají další bratři jehličnatí, předem před-vybraní a řádně fábovkem označení. Je dobře, že místo abychom kvůli nutnému prořezu skončili na skládce, staneme se na čas středem všeho toho pěkného vánočního dne.

Je vtípné pozorovat, jak desítky lidí s dětmi, v dobrém a přátelském rozmaru, běhají a hledají si svůj vysněný smrček. Každý si vybral, zaplatil symbolický poplatek obci Hrádek, která zařídila mimo samotné akce i svoz až do domů. Parádní nápad i samotná akce. Postupně se lidé přesunuli k obecní hospodě Na Kopečku, kde si nás vyzvedli a zároveň mohli doplnit energii párkem opečeným na ohni a teplým nápojem. Nechyběl ani pěkný dárek v podobě kalendáře s fotkami z našeho mikroregionu.

Já měl tu čest, stát se stromkem pro Hrádek nejdůležitějším. Čekalo mě hned několik důležitých úkolů. Proto jsem se přesunul do hrádeckého kostela sv. Jiří, kde jsem se mohl dívat na nespočet dobrovolníků, kteří přišli pomoci s přípravou a výzdobou kostela. A také pěkně ozdobili mě.

Dohlížel jsem s požehnáním na mši vánoční, která se konala 25. prosince, a přál společně všem účastníkům hodně štěstí a zdraví.

Z kostela jsem se přesunul do obecní hospody, abych mohl i dále těšit hosty a kolemjdoucí. Myslím, že jsou všichni rádi za nové, nerozbitné ozdobičky, které po cestě poskakovaly jak hopíci. No jo, když se mnou třesou, těžko všechno to krásné na svých větvích udržím.

Silvestr, to Vám mohu říci, stál opravdu za to. Bylo vidět, že vstup do nového roku se nese především v přátelské atmosféře a dobré náladě. Však víte! „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“

V novém roce jsem se hned od začátku měl na co těšit. Už 13. ledna v sobotu proběhlo úžasné divadlo s názvem Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka, které pro nás připravil divadelní spolek Obědovice. Perfektní na představení bylo také to, že mezi účinkujícími jsme mohli vidět i „dobrovolníky“ z řad diváků, kteří hráli pacienty. Bylo to potřeba, protože, jak řekli sami účinkující herci, zrovna pacienty u zubaře nechtl nikdo hrát.

Představení opravdu pobavilo a o jeho kvalitě referoval i naprosto přeplněný sál. A to tak, že se několik řad do hlediště dodatečně přidávalo. Ještě že lidé v novém roce často hubnou, a tak se jich vejde na jednu lavici více. Bouřlivý potlesk na závěr mě stál opravdu nějaké to opadané jehličí.

Nyní máme polovinu ledna a připravuji se na další velkou událost. 27. ledna dopoledne se zde koná turnaj ve stolním tenise a večer

proběhne schůze dobrovolných hasičů Hrádek. A do toho všeho, jestli nám vydrží sníh, dočkáme se snad hned po roce dalšího ročníku Hrádecké běžky.

Budu se snažit vydržet co nejdéle, protože i v únoru je na co se těšit. Velice rád budu ještě součástí výzdoby dětského karnevalu, který se koná 17. února. Na něj a na spousty usměvavých dětských tváří se opravdu těším. Následně 23. února, tady v hospodě Na kopečku, se bude konat obecní ples, pořádaný ve spolupráci s hasiči. Prý to bývá opravdu něco. A co Vy? Na které ze zmiňovaných akcí mne přijdete pozdravit?

Přejeme Vám všem také aktivní nový rok 2018. Především pozitivní náladu, která nás na společných setkáních doprovází a kterou jsme si dovolili trochou vložit i do tohoto článku.

Za „smrček vánoční“ Tomáš Kubec

▪ Každý si našel svůj smrček. Foto: Zdena Kudrnová

▪ Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka na Hrádku. Foto: Hana Fejgllová

Nejen na Okoř je cesta vroubená stromama

Radostov - Titulek našeho příspěvku jsme si vypůjčili z velmi známé trampské písničky (i s tím nespisovným koncem, ale jinak by se to nerýmovalo). Zastupitelstvo obce zadalo vítězi výběrového řízení realizaci obnovy stromořadí ve dvou směrech k Radostovu. Pardubická

zahradnická firma provedla osázení v termínu i dobré kvalitě, takže celý kilometr dlouhý úsek bude vizitkou naší obce pro všechny návštěvníky, kteří k nám zabloudí např. při cestě na zámek Hrádek.

Zdeněk Pečenka

■ Výsadba stromořadí do Radostova se vydařila. Foto: Zdeněk Pečenka

Tenis a adventní trhy poněkolkáté

Sadová - 3. listopadu proběhlo v Bistru Lila v Sadové slavnostní vyhlášení již sedmého ročníku Sadovské tenisové ligy. Letošní soutěž začala, vzhledem k počasí, až v květnu. Odehrálo se 5 kol, tedy o jedno kolo méně než v předešlých letech. Soutěž se zúčastnilo celkem 29 hráčů ze 13 obcí. Každý hráč odehrál za sezónu až 15 soutěžních zápasů. O celkovém vítězi rozhodlo až poslední kolo, kdy se v přímém souboji o prvenství utkali Dušan Jedlička a Pavel Zapadlo. Celkovým vítězem se stal Pavel Zapadlo z Dohalic, který tak obhájil loňský triumf. V dosavadní historii zvítězil 4 x Milan Jedlička, 1 x Dušan Jedlička a poslední 2 ročníky vyhrál Pavel Zapadlo. Nyní

se již v Sadové těšíme na další ročník, který zahájíme co nejdříve na jaře, jakmile nám to počasí dovolí.

V sobotu 2. prosince se v Sadové uskutečnily Adventní trhy spojené s rozsvícením vánočního stromu. Tato akce se konala v Sadové již pošetě. Na trzích bylo možné zakoupit jak různé zboží vánočního charakteru, tak i zboží ve stánku s řeznickými i mléčnými výrobky. Pro zahřátí byl k dispozici teplý čaj, výborný svařák, teplá medovina a také „vylepšený“ teplý jablečný mošt. Počet návštěvníků byl tradičně vysoký. Po setmění jsme rozsvítili nově vysazený Vánoční strom.

*Jiří Středa
zastupitel obce*

■ Adventní trh v Sadové. Foto: Jiří Středa

■ Vyhlášení tenisové ligy. Foto: Jiří Středa

Strom splněných přání

Stěžery - Stalo se již tradicí, že advent je u nás zahájen rozsvěcením stěžerské lípy u nákupního střediska. Proč právě lípa? Lípa je totiž stěžerským symbolem, který se objevuje ve znaku obce. Kromě toho je zmíněná lípa stará a krásná a stojí v centru dění obce. Letos byla obzvláště kouzelná, neboť byla ovinuta řetězcem žárovček dlouhým 320 m. Hlavními organizátory byla vedle obce opět místní základní škola. Letos nám přálo i počasí. Slavnostnímu rozsvěcení předcházelo vystoupení všech žáků školy. Bylo dobře znatelné, že naši školu navštěvuje čím dál větší počet dětí, máme jich už 105. Jejich společný zpěv se krásně nesl obcí. Letošní zpívání bylo jiné výběrem písní. Tentokrát to byly moderní vánoční písně a děti je dokonce doplnily pohybovou aktivitou. Je krásné, že v této předvánoční době si dokáže udělat velké množství našich občanů čas na akci, při které si mohou vychutnat skutečně předvánoční náladu, navíc v režii svých dětí a vnoučat. K vánoční atmosféře jistě přispělo mnoho sladkostí opět připravených maminkami a učitelkami, stejně tak, jako horké svařené víno.

Další podivuhodnou tradicí našich adventů je tzv. „Strom splněných přání“. Nazvali jsme tak sloup veřejné-

ho osvětlení u nákupního střediska. Ten každé Vánoce přijme podobu vánočního stromku, mezi jehož větvemi se nachází tlačítka, kterým lze spustit vánoční píseň. Hrací zařízení hraje tradiční koledy, které jsou nahrané tak, aby každé stlačení vyvolalo jednu koledu. Tento strom přitahuje pozornost především dětí, ale postávají zde i dospělí, kteří tu s úsměvem vychutnávají atmosféru adventních dnů.

Adventním dnům předchází také již tradiční obveselení i postrašení nejmenších obyvatel naší vesnice. Na Obecní úřad přichází trio Mikuláš, anděl a čert. V letošním roce se přišlo touto trojicí nechat obdarovat, potěšit i postrašit 40 dětí. Moc se nebály, spíše Mikuláš i čert byli tímto počtem zaskočení, ale všichni vše statečně zvládli.

V naší obci není zapomenuta ani skupina těch dříve narozených. Pro ně připravila „Vánoční posezení“ Kulturní a sociální komise obce. Aby zpříjemnily společné chvíle, pozvaly členky této komise ke spoluúčinkování také děti ze Základní školy a mateřské školy Stěžery. Jejich vystoupení bylo jako vždy kouzelné a dojemné. Účastníci dostali nejen pohostění, ale i malý vánoční dárek.

Slavnostní vánoční atmosféru si přišli užít i návštěvníci našeho kostela

svatého Marka. Na půlnoční mši je uvítal slavnostně vyzdobený kostel se starobylým betlémem. Ozářené vánoční stromky je potom uvítaly i na vánoční mši na Boží hod vánoční a na mši 1. ledna 2018.

Završením vánočních aktivit v obci Stěžery byla rovněž již tradiční charitativní Tříkrálová sbírka. Rádi spolupracujeme s hradeckou charitou na tomto projektu založeném na vstřícnosti, lidskosti a velkorysosti široké veřejnosti a na pomoci dobrovolníků. Sbírkou 6. ledna 2018 uskutečnilo 9 skupin se třemi králi

v doprovodu osoby starší 15 let. Všichni koledující byli vlídně přijati, nebot přinášeli do navštívených domovů úsměv, radost a přání všeho dobrého v roce 2018. Vybráno a charitě odevzdáno bylo rekordních 29914 Kč. Náš dík platí koledníkům i jejich vůdcům i štědrým dárcům.

Jak je vidět, advent ve Stěžerách je každý rok plný akcí, úsměvů a vzájemných přání všeho dobrého nejen o Vánocích, ale i v roce příštím.

Ing. Dagmar Smetiprachová
starostka

▪ Adventní vystoupení všech žáků školy. Foto: Petra Kopecká

Koupaliště a kemp Lodín – příprava na novou sezónu

Lodín - Koupaliště a kemp se těší narůstající oblíbenosti mezi rekreanty z tuzemska i ze zahraničí. Mezi sezónou 2016 a 2017 došlo k meziročnímu nárůstu celkové denní návštěvnosti koupaliště o 4 %. V celkové návštěvnosti kempu byl zaznamenán nárůst dokonce o 14,5 %! Návštěvníci si velmi cení profesionálního a přátelského přístupu našich zaměstnanců. Mimo čistoty vody na koupání vyzdvihují také čistotu na toaletách a ve společných prostorech. Oceňovanou službou je i půjčovna bicyklů, pestrá nabídka v kiosku, možnost masáží a sportovního vyžití. Přirozené se na náš účet občas objeví i kritické poznámky. My bereme každý námět vážně a soustavně pracujeme na zlepšování našich služeb a naší nabídky. Zapojili jsme se do Českého systému kvality služeb, což s sebou přináší závazek neustálého zlepšování našich služeb.

Přes značnou finanční náročnost jsme během podzimu a zimy realizovali několik stavebních úprav, které mají za cíl zvýšit pohodlí a bezpečnost našich návštěvníků a hostů. Navýšili jsme odtokovou kapacitu kanálu u dojezdu toboganu s cílem omezit vznik kluzkého povrchu při vstupu na tobogan.

Ze stejného důvodu jsme dobudovali odtokové kanály na sociálkách a ve sprchách na koupališti i v kempu. Chatky v kempu doznaly několika rekonstrukčních vylepšení s ohledem na zvýšení komfortu ubytovaných. Největší investicí podzimu byla výměna střešní krytiny u hlavní budovy kempu.

Návštěvníci k nám přijíždějí z různých

koutů. Často to znamená z jejich strany velmi rozdílná očekávání ohledně námi poskytovaných služeb. My tuto výzvu přijímáme. Zákazník je u nás na prvním místě a my na koupališti a v kempu Lodín se budeme vždy snažit o zajištění jeho maximální spokojenosti.

Chcete se k nám přidat? V současné

době hledáme do našeho týmu kolegy na obsazení volných pozic na sezónu 2018. Jedná se o pozice dozor toboغانu a skluzavky, recepční v kempu, provozní pracovník a uklízečka. Více informací najdete na www.camplodin.cz v sekci Volná místa.

Jan Hušek, Lodín

▪ Smutný pohled na zimní koupaliště bez návštěvníků. Foto Jan Hušek.

ÚNOR 2018	9. 2.	20:00	Městský ples. Téma První republika - stylové doplňky či oblečení je vítáno.	KD Nechanice	
	10. 2.	15:00	Dětský karneval. V obecní hospodě "U Jezírka".	Boharyně	
	10. 2.	10:30	Masopust - průvod obcí a zabíjačkové speciality. Dřevosochání. Pořádá ZŠ a MŠ Stěžery ve spolupráci se stěžerskými skauty a obcí Stěžery.	Stěžery	
	14. 2.	16:00	Valentýnské menu v Pivovaru Lindr Mžany. Rezervace na telefonu 777070807.	Mžany	
	17. 2.	14:00	Dětský karneval.	Hrádek	
	19. - 23. 2.		Příměstský tábor "Sportem ku zdraví" Přihlášky a více informací najdete na www.zsnechanice.cz nebo přímo ve školní družině.	Nechanice	
	21. 2.	18:00	Mezinárodní zahradnická výstava v rakouském Tullnu. Přednáška Ing. Macla. Pořádá ČZS Stěžery.	Stěžery	
	23. 2.	20:00	Ples TJ Sokol Stračov.	Pšánky	
	23. 2.	20:00	Obecní ples. Předprodej vstupenek v Obecní hospodě od 11. 2. Cena 100 Kč.	Hrádek	
	24. 2.	14:30	Masopustní průvod. Vychází od KD Nechanice.	Nechanice	
	24. 2.	20:00	Hasičský ples. Pořádá SDH Sovětice a Hněvčeves. Sportovní hala Hněvčeves.	Hněvčeves	
	25. 2.	13:00	Decoupage a krekování - Tvoření spolku Šikovné ručičky.	Stračov	
	BŘEZEN 2018	25. 2.	17:00	PŘEHLÍDKA DIVADELNÍCH SPOLKŮ – DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo Klášterec nad Ohří: Ostře sledované vlaky. (vstupné 80 Kč).	KD Nechanice
3. 3.		15:00	Dětský karneval.	Boharyně	
3. 3.		20:00	4. obecní ples obce Mokrovousy.	Dohalice	
3. 3.		20:00	Obecní ples.	Lodín	
3. 3.		20:00	21. Společenský ples. Hraje James Band. Tělocvična OÚ a I. Obecní hospoda Stěžery.	Stěžery	
4.- 25. 3.			Keramický kurz v Mokrovousích. Více informací na www.mokrovousy.cz .	Mokrovousy	
10. 3.		20:00	Sportovní ples. Obecní hospoda U Jezírka.	Boharyně	
10. - 11. 3.		17:00	Diplomati - Nechanický Ochotnický Spolek NOS. Vstupné 80 Kč.	Nechanice	
17. 3.			5. ročník silničního závodu na 5 a 10 km Okolo Stračova. Přihlášky na www.sport-reg.cz .	Stračov	
17. 3.		14:00	Velikonoční tvoření pro děti a dospělé. Soutěž o nejlepší pomazánku.	Lodín	
17. 3.		14:00	Vynášení Moreny - sraz u hasičské klubovny.	Mokrovousy	
17. 3.		20:00	Společenský ples ZŠ a MŠ Nechanice. Hraje Levou rukou band. Vstupné 200 Kč.	Nechanice	
17. 3.		20:00	Sousedský ples.	Hněvčeves	
18. 3.			Mokrovouský SIVEN - rybářské závody. Více informací na www.rybarskezebricky.cz	Mokrovousy	
21. 3.		15:30	Jarní dílna pro děti a rodiče v MŠ.	Stračov	
21. 3.			Japonsko - cestopisná přednáška manželů Šimkových. Pořádá ČZS Stěžery.	Stěžery	
23. 3.		20:00	Ples sportovců. Hraje Galileo Band a vaří MasteerChef Jirka Halamka. Pořádá TJ Sokol Stěžery.	Stěžery	
24. 3.			Velikonoce - svátky jara. Zájezd do Častolovic. Pořádá ČZS Stěžery.	Stěžery	
24. 3.		9:00	Svoz železa v obci.	Mokrovousy	
24. 3.		14:00	Dětský karneval. Pořádá SDH Sovětice a Hněvčeves. Sportovní hala Hněvčeves.	Hněvčeves	
24. 3.		15:00	Karneval pro děti. Od 18 hod karneval pro dospělé.	Lodín	
24. 3.		15:00	Dětský karneval. Vyhlášení nejlepší masky, diskotéka, soutěže o ceny. Pořádá TJ Sokol Stěžery.	Stěžery	
24. 3. - 2. 4.			Velikonoce na zámku. Připomínka velikonočních tradic v historickém prostředí. Zpřístupněna zámecká kuchyně.	zámek Hrádek	
25. - 28. 3.			O nejkrásnější kraslici Stračova a Klenice - VIII. ročník soutěže.	Stračov	
25. 3.		13:00	Senohraní a jarní dekorace. Tvoření spolku Šikovné ručičky.	Stračov	
DUBEN, KVĚTEN 2018		12. 4.		S básničkou do Stěžer. MŠ Stěžery	Stěžery
		15. 4.		Mokrovouský kapřík 1. - rybářské závody. Více informací na www.rybarskezebricky.cz .	Mokrovousy
		30. 4.		Čarodějnický rej.	Nechanice
		30. 4.		Čarodejnice na fotbalovém hřišti TJ Sokol Stěžery. Pořádá TJ Sokol Stěžery.	Stěžery
	30. 4.		Čarodejnice u skautské klubovny. Pořádá Skautské středisko Střela.	Stěžery	
	30. 4.		Čarodejnice - u požární nádrže. Pořádá Osadní komise Stěžírky.	Stěžírky	
	30. 4.	18:00	Pálení čarodějnic.	Mokrovousy	
	4. - 8. 5.		Květiny pro kamenného motýla - květinová výstava v nejreprezentativnějších prostorách zámku. Otevřeno i v pondělí 7. 5. 2018.	zámek Hrádek	
	5. 5.	9:00	Hasičská soutěž O pohár starosty obce. Na místním hřišti.	Stračov	
	12. 5.		Horní Černůtky Fest.	H. Černůtky	
	12. 5.	9:00	Nohejbalový turnaj trojic.	Sadová	
	25. 5.	10:00	Mikroregionem Nechanicko na kolech		
	26. 5.	8:00	SDH Sovětice - 115 let od svého založení. Hasičská soutěž O pohár starostky obce Sadová. Na hřišti.	Sadová	
29. 5.	8:00	Turnaj ve vybíjené základních škol mikroregionu.	Nechanice		

Netradiční návštěvník tradiční akce

Mokrovousy - Nevšední zážitek čekal 3. prosince na zhruba tři sta návštěvníků u zvoničky, kde se konalo rozsvícení vánočního stromčeka. Tradičně vystoupily děti ze školy i školky, tým dobrovolníků se staral o pohodu všech přítomných – letos kromě cukroví, svařáku a guláše přibyly ještě bramboráky a bramborové spirálky. Nákupní horečku uspokojily děti ze ZŠ Dohalice, které vyráběly vánoční dekorace. Lidé nakupovali a všechny krásné výrobky tak našly své majitele a vánočně vyzdobily jejich domácnosti. Celý výtěžek z prodeje připadl škole – děti vydělaly přes dva tisíce korun.

A ještě se událo něco nečekaného. Jedna návštěva přiletěla až z teplých krajín. Lépe řečeno neodletěla na zimu. Jednalo se o čápa, který v době vystoupení dětí ze základní školy z Dohalic přiletěl na to úplně nejzvláštnější místo - na silnici na návěs. V Mokrovousích se pohyboval už delší dobu, proto jsme kontaktovali Záchranou stanici pro handicapovaná zvířata Jaroměř a chtěli čápa dostat do bezpečí. Odchyt čápa se podařil právě až v neděli na silnici na návěs, kde se konala naše adventní akce. Ještě večer pro čápa přijeli za-

městnanci jaroměřské neziskové organizace. A protože v neděli 3. prosince měl svátek Svatoslav, dostal čáp jméno Sváta. Obecní zastupitelstvo rozhodlo o jeho podpoře – do stanice se tak při naší lednové návštěvě dostalo krmivo a několik dalších potřebných věcí. A co se vlastně s čápem Svátou bude dít dál? Má náš malý příběh pokračování? Původně jsme se dohodli na vypuštění čápa zjara právě tady v Mokrovousích. Ale zaměstnanci Záchrané stanice Jaroměř za tu dobu, co u nich Sváta pobývá, však vyzorovali, že jde o mládě, které vyrůstalo v zajetí a není proto možné ho vypustit zpět do přírody. Je polokrotký a velmi milý k lidem. To také vysvětluje, proč vlastně přiletěl na rušnou návěs. Při lednové návštěvě jsme prošli celou záchranou stanicí a pozorně poslouchali, jak to tam vlastně funguje. Je to velmi zajímavé povídání, proto doporučuji všem toto místo navštívit. Starají se nejen o handicapovaná zvířata, ale také realizují plno zajímavých projektů v okolních obcích. Je to i vhodný cíl výletu pro školy a školky. Více informací najdete na jejich internetových stránkách www.jarojaromer.cz.

Jana Pečenková, starostka obce

▪ Rozsvícení vánočního stromčeka na návěs v Mokrovousích s netradičním návštěvníkem. Foto: Jan Ščerba

inzerce

ZVU VÁS KE KREATIVNÍMU TVOŘENÍ
V MOKROVOUSECH

KURZ KERAMIKY

pro dospělé
a rodiče se školními dětmi

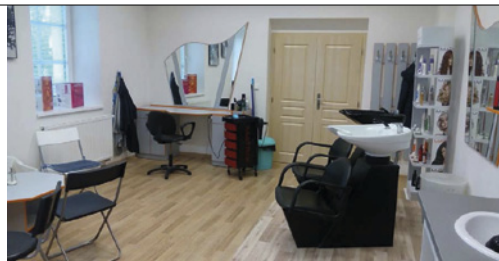
Setkání s hlínou a keramikou budou probíhat v březnu každou neděli od 15 do 17 hod. v zasedací místnosti OÚ Mokrovousy.

Termíny 4.3., 11.3., 18.3. a 25.3. 2018.

Cena 90 Kč za hodinu, za všechna setkání 720 Kč. V ceně materiál, pomůcky, výpaly, lektorné.

Lektor: Mgr. Veronika Volejníková

Zájemci, své dotazy a přihlášky posílejte do 12. 2. na mail veru@dilnaudubu.cz

KADEŘNICTVÍ KUNČICE

Nabízíme veškeré kadeřnické služby pro dámy, pány i děti

Inge Hrubá

Kunčice 1, Mechanicko

Tel. 777 558 619, fcb: kadeřnictví Inge

PRODEJ NÁHRADNÍCH DÍLŮ

BABETTA | JAWA | STADION | TERRA | VARI | MF

OPRAVY MOTOCYKLŮ
A MALÉ ZAHRADNÍ TECHNIKY

PROVOZNÍ DOBA:
dle tel. dohody

Iveta Pechánková
Urbanice 64
503 27 Lhota pod Libčany

Tel.: 739 560 476
michal.pechanek@seznam.cz

babetta

Stadion

VARI

S písničkou dnes jdeme k vám, srdce s láskou nesem vám...

Právě čtete slova písně, která zazněla při předávání srdíček záchranářům v Hradci Králové. Ale teď pěkně od začátku.

Vážení a milí, dovolte mi představit vám hudební soubor Stračovské hvězdičky, který vznikl v roce 2010. Nenajdete zde profesionály, ale z hudebního projevu členů souboru ucítíte radost ze zpěvu a tance. Přestože základnou kroužku je Mateřská škola ve Stračově, lze na první pohled odhadnout, že zakládající členové již dávno odrostli, ale mnozí z nich se vracejí i ve svých školních střevíčkách. K dnešnímu dni čítá soubor 18 dětských členů.

Motto našeho souboru „Nejlépe se pozná člověk při společné práci a zábavě“ jde ruku v ruce s lidovou písní, která je základním stavebním kamenem našeho repertoáru. Přece právě lidová píseň opěvuje každodenní činnosti a prožívání člověka.

Na podzim jsme se rozhodli zapojit do soutěže Srdce s láskou darované, kterou pořádá časopis Age. Porota se skládá ze zástupců divadla Ypsilon, z vydavatelů jmenovaného časopisu a jejich partnerů. Samotný název soutěže nás velmi zaujal. Podstatou soutěže je určit osobu či osobu, které budou srdcem obdarovány, a také srdce jakkoli vyrobit a hlavně předat. Cílem soutěže je podpora tradičních lidských hodnot. Lásku, přátelství, rodina, vzájemná úcta, podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí a také radost z vlastnoručně vytvořených výrobků, z darování a sdílení radosti v kolektivu.

Diskuse v říjnu

Jedna z našich hodin zpěvu začala trochu nezvykle rozhovorem o pochvalu, poděkování či odměně, která patří neodmyslitelně k našemu životu již od narození a raného věku člověka. Když jsem se zmínila před dětmi, že by měly možnost někomu poděkovat a ještě symbolem ve tvaru srdce, rozpoutala jsem vážnou debatu. Děti by srdce na prvním místě daly všem maminkám, pak také tatínkům, ale i babičkám, dědečkům, následně paní učitelce a tak dále... Ale co když je zrovna nějaká nepohoda, zdravotní komplikace či nehoda, která naruší náš běžný život? Vždycky někdo přispěchá na pomoc... a pokud si nevíme rady, zavoláme tu nejpopulárnější. ZÁCHRANÁŘE!

Náš úkol byl jasný. Odměním právě záchranáře. Děti měly hned jasno o odměně, která má být přece „sladká“. A jak vyjádřit poděkování? Prostě jednoduše napíšeme „díky“ a myšlenka běžela dál... Tak už jsme věděli, že bude srdce sladké a poděkování na něj napíšeme. Ale z čeho srdce vyrobíme? Co třeba z perníku? Debata uzavřena, vše bylo rozhodnuto.

Tvůrčí listopad

Abychom zjistili, jak na to, vydali jsme se na výlet za vůni perníku a tajemstvím medu. Po návštěvě rodinné firmy paní Janurové Jaja Pardubice, s.r.o. na výrobu perníku jsme ještě navštívili včelí farmu manželů Báčorových, abychom se dozvěděli vše o vzniku základní suroviny na výrobu perníku, o medu. Za krásnou přednášku o včelách a jejich společenství jsme manželům Báčorovým poděkovali písní. Na konci výletu nás čekalo Muzeum perníku pod Kunětickou horou.

Další týden jsme se sešli v pátek a připravili perníkové těsto. V sobo-

tu jsme z těsta vyvalovali, vykrajovali, potírali ho vodou, pekli, po upečení natírali rozšlehaným vejcem a nakonec nechali vystydnout perníková srdíčka. Na neděli přijala pozvání zkušená perníkářka paní Dana Holmanová z Třebihosti, která vystavuje svoje nádherná perníková díla právě v Muzeu perníku. Nadšena z našeho zapálení pro věc nás seznámila se vším, co je potřeba ke zdobení perníku. S děvčaty ze spolku Šikovných ručiček jsme vyráběly visačky technikou scrapbooking. Bylo téměř hotovo, po náročném víkendu zbývalo jen usadit namalovaný perníček do celofánového sáčku, zavázat mašličku a přidat visačku se jménem děkujících.

Prosinec přinesl radost z díla i dojetí obdarovaných

Srdíček bylo nakonec 360, protože naše obec patří do Královéhradeckého kraje a v něm najdete 15 středisek záchranné služby celkem s 360 zaměstnanci. Nejsou to jen lékaři, nutno poděkovat všem, tudíž nemůžeme vynechat dispečery, řidiče či uklízečky jmenovaných poboček. Po dohodě s ředitelstvím Záchrané stanice Královéhradeckého kraje v Hradci Králové konečně nastává den D, středa 6. prosince.

Nezapomněli jsme se scházet na pravidelných hodinách zpěvu, a tak na slavnostní předávání mimo sladkých srdcí přinášíme i písničku. Lidovou píseň Já jsme muzikant se náš hudební soubor představil, druhou píseň Strč prst skrz krk plnou jazykolamů děti předvedly, že i zpěváci překonávají své těžkosti. V třetí píseň se zpívalo právě o záchranářích a jejich odvaze.

S písničkou dnes jdeme k vám

Vždy když houká sanitka, já vím, my víme spěchá nejen pro dítě, já vím, my víme, k bolesti či nehodě, já vím, my víme se starostí ve tváři, vyjedou záchranáři.

S písničkou dnes jdeme k vám, já vím, my víme, srdce s láskou nesem vám, já vím, my víme, za tu vaši odvahu, já vím, my víme, děkujeme velice všem záchranářům ze srdce.

Nadešlo předání srdíček všem přítomným na hradeckém heliportu. Radost dětí z konečného darování byla umocněna i poděkováním záchranářů a odměnou v podobě dárečků a následnou exkurzí, kdy měly děti možnost nahlédnout do zázemí záchranářské práce. Nepředaná srdíčka odjela do svých domovských středisek s posádkami záchranných vozů. Na závěr jsme se v předvánočním čase rozloučili písní Až budou Vánoce.

Děkujeme organizátorům soutěže za krásný podnět k zamyšlení, který nás dovedl nejen ke společně strávenému času, ale i k získání nových vědomostí a dovedností. Naše pravidelné hodiny zpěvu obohatil o další nové písně. Děkujeme také všem našim příznivcům, kteří nám pomáhali při realizaci, jmenovitě pak sekretářce pana ředitele Záchrané služby v Hradci Králové paní Radce Skřivánkové za skutečné setkání se záchranáři a Jindroví Prchlíkovi za fotodokumentaci naší píle, firmě Toppingas, s.r.o. a vedení obce Stračov za finanční podporu našeho projektu. Výsledek soutěže se dozvíme na konci března.

Přejeme všem, aby se srdce s láskou darované objevovalo v našich životech co nejčastěji.

Za Stračovské hvězdičky vedoucí souboru Petra Luštická

▪ Výroba perníkových srdíček. Foto: Jindřich Prchlík

▪ Prohlídka kabiny vrtulníku přilákala děti i dospělé. Foto: Jindřich Prchlík

Draci vzlétli do oblak

Kunčice - V neděli 21. října se v 10 hodin nad zahradou Centra volného času v Kunčicích vznesli do oblak draci. Bylo dost chladno, ale vítr foukal jen po chvilkách. Třem desítkám účastníků to však nevadilo. Kromě pouštění draků byly totiž připraveny také dračí soutěže, a tak děti prolézaly dračí bludiště, malovaly drakovi

mašle na ocásek, a kdo chtěl, mohl si dokonce malého dráčka vyrobit z papíru. Společně jsme také uvařili dýňovou polévku, ochutnali dýňovou pomazánku a koláč. Dopoledne uteklo jako voda a my se těšíme na další setkání.

Mgr. Ludmila Valešová

Mikuláš zavítal mezi nás

Kunčice - V sobotu 2. prosince v podvečer přilákali do Centra volného času Mikuláš se svými pomocníky nebývalé množství malých i velkých návštěvníků. Stanoviště s letošními úkoly byla tentokrát rozmístěna po celé budově, děti pomáhaly malým čertíkům stlát postýlku, uklízet hračky nebo věšet prádlo. I letos Čertovské sportování a andělské tvoření dětem zkrátilo dlouhou chvíli čekání, než byl čas vydat se za Mikulášem, čertem

a andělem. Potom jsme šli společně v průvodu k hospodě U Havrana. Tak jako vloni zde byl rozsvícen vánoční stromeček a letos poprvé krásný betlém. Po přivítání panem starostou děti pod stromeček odevzdaly dopisy Ježíškovi, spolu s ostatními zazpívaly koledy a nebe rozzářil krásný ohňostroj. Děkujeme všem za pomoc při přípravě, malým pomocníkům na stanovištích a ostatním za hojnou účast.

Mgr. Ludmila Valešová

▪ Setkání s Mikulášem CVČ Kunčice. Foto: Roman Vyčítal

▪ Drakiáda zahrada CVČ Kunčice. Foto: Roman Vyčítal

Pojďte s námi do Betléma

Horní Černůtky - Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu, Kašpar, Melichar a Baltazar, se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Těmito slovy začínalo naše letošní adventní divadelní koledování Pojďte s námi do Betléma. A nezůstalo jen u slov. Tři králové skutečně přišli, Anděl jim cestu ukázal, Ježíškovi se poklonili a navíc zahráli, v dosti zajímavé úpravě, známé koledy. Na jevišti je uvítali a s nimi i zazpívali pasáčekové

– děti z naší víscky, a to zejména z MŠ v Jeřicích. Pasáčekové, společně se svými učitelkami, i zazpívali i zatančili a zahráli o zvířátkách, miminku, o jesličkách s Ježíškem. Ze všeho zavanula úžasná atmosféra. Účinkující, děti i dospělí, všichni v kostýmech, přirozeně a s chutí, bez patrné trémy, s radostí předvedli scény u společně vytvořeného betléma. To vše sledoval nečekaně velký dav ušaslých diváků zblízka i daleka.

Představení se dočkalo i reprízy v kostele v Jeřicích.

MgA. Ema Zámečníková

▪ Adventní a divadelní koledování. Foto: Ondřej Hladík

Senioři a závěr roku 2017 v Lodíně

Lodín - Každým dnem máme pocit, že život ubíhá rychleji a rychleji. I když jde pokrok a vývoj lékařské vědy milovými kroky vpřed, přece jen jedna oblast lidského žití si jde svou stereotypní cestou. Ať se snažíme sebevíc, stárnutí zatím dokážeme jenom zpomalit, ale konec života je vůči všem nelítostný. V mládí si proces stárnutí člověk příliš nepřipouští, ale s přibývajícím věkem se snaží většina z nás ukázat svému okolí, že stále ještě nepatří do starého železa. Někteří senioři podléhají pocitu, že jsou přehlíženi a nenápadně odsouvaní na okraj společenských zájmů. Skutečnost je však trošičku jiná. Stačí se jen rozhlédnout kolem sebe a z přívalu zpráv si vypreparovat informace motivující k pozitivnějšímu náhledu na svět a své okolí. Nositeli těchto informací jsou zase jenom lidé, ale takoví, kteří mají zájem vytvořit ve svém okolí pocit bezpečí a duchovního uspokojení.

Jedním z takovýchto nositelů pozitivních životních impulzů je Spolek seniorů Lodín - Janatov. K jeho vzniku stačilo málo. Několik nadšených žen, které se nebály předstoupit před starší občany a nabídnout jim příležitosti k obohacení jejich běžného každodenního života. Spolek vznikl původně jako Klub seniorů v Lodíně. Od svého založení 13. května 2014 sice prošel několika proměnami, které si vyžadovala současná legislativa, ale ideová podstata jeho poslání zůstala stejná. Po registraci spolku u Krajského soudu v Hradci Králové v lednu 2017 se sice nepatrně zvětšila administrativní zátěž pro členky výboru, ale na straně druhé bylo vytvořeno zázemí jistoty, a to jak v oblasti finanční, tak i společensky prospěšné spolupráce s dalšími organizacemi a spolky. Pravidelná setkávání většiny členů při oslavách významných církevních a státních svátků a výročí (Velikonoce, MDŽ, májové oslavy, Památka zesnulých, Vánoce a další) se staly již tradicí. Spolek však neorganizuje jen přátelská setkání, ale věnuje v náležitém rozsahu i pozornost vzdělávacím a poznávacím činnostem. Za dobu své existence uspořádal řadu akcí (v průměru devět ročně), které posílily nejen lidskou sounáležitost, ale touhu po společenském vyžití a aktivním uplatnění svého já. Na závěr každého kalendářního roku provádí výbor spolku podrobné vyhodnocení celé své činnosti. I rok 2017 posunul záměry činnosti spolku o pěkný kus dál. Vedle již zavedených akcí zrealizoval tři poznávací výlety, které byly tematicky zaměřeny na tradiční

řemesla - kovářství, sklářství, řezbářství. Jeden z výletů byl zaměřen na seznámení se s moderními postupy záchrany kulturních památek a životní úspěchy významných osobností české vědy.

Aktivitám, které obohacují společensky prospěšné činnosti občanů Lodína, se nevěnuje jen Spolek seniorů. Vedle nich zahájil činnost Spolek Lodiňáci. Pozitivem v životě obce je skutečnost, že Lodiňáci nevznikli na základě nějakých nařízení či soutěživosti mezi obcemi, ale z nápadu, dělat něco dobrého a přitažlivého pro občany mladších generací. A daří se. Vedle běžných akcí, spojených v převážné většině se zábavou a ukázkou práce dalších spolků obce, věnují mimořádnou péči práci s dětmi. Za zmínku stojí především pracovní dílny rodičů s dětmi před různými svátky (Velikonoce, Památka zesnulých, Vánoce). Na nich vždy panuje pohodová atmosféra, zájem o práci a přirozená dětská soutěživost. Malý vzkaz čtenářům – přijďte se podívat a prožít jedno bezstarostné odpoledne.

Mladší se věnují mladým, ti, kteří toho více pamatují, se věnují svým vrstevníkům. Všichni si uvědomujeme, že vzpomínky obohacují duševno člověka, ale pro spěch mnohdy zapomínáme na jednu důležitou věc. Poděkovat těm, kteří se aktivitám pro druhé věnují s plným životním nasazením a snaží se uchovat tyto vzpomínky pro další generace. Nesmíme zapomenout, že řada seniorů se za-

sloužila o životaschopnost některých společenských organizací a spolků v obci. Bez jejich práce bychom dnes podstatně hůře aktivizovali myslivce, rybáře nebo hasiče. Vždyť i dnes řada seniorů v těchto spolcích aktivně pracuje a podílí se na jejich dalším rozvoji.

Je potěšující, že státní a samosprávní orgány usilují o vytvoření kvalitních podmínek pro příjemný život všech stárnoucích občanů. Prostřednictvím sociálních služeb se snaží nejen pomáhat lidem, kteří se již neobejdou bez cizí pomoci, ale i např. cenově zpřístupnit různé služby, kulturní akce, cestování apod. Stejný zájem má i Spolek seniorů Lodín a Janatov. Pro své členy a všechny občany Lodína starší 55 let připravil v závěru roku 2017 malé překvapení. Pro každého občana této věkové kategorie s trvalým bydlištěm v Lodíně zabezpečil Senior Pas. Tento průkaz umožní využívat různé slevy, které v Královéhradeckém kraji nabízí téměř 2700 poskytovatelů. Senior Pas má celorepublikovou působnost. Dárek byl předáván při vánočním setkání 22. prosince. Tento počín byl přijat příznivě a všichni účastníci prostřednictvím toho článku děkují panu Ing. Vladimíru Dernerovi, náměstkovi hejtmana Královéhradeckého kraje, všem pracovníkům, kteří zabezpečují sociální služby a všem ostatním lidem, kteří zrealizovali projekt Senior Pas v Královéhradeckém kraji. Pokud některý z občanů nebude chtít tento průkaz

vlastnit, jeho Senior Pas bude vrácen a veškerá data – tj. jméno a rok narození budou z databáze vlastníků Senior Pasu vymazána.

Setkání seniorů v Lodíně neprobíhalo jen ve znamení družné zábavy, ale vytvořilo prostor k vyjádření úcty několika občanům naší obce. Jde o ty, kteří se zasloužili o písemné zdokumentování života našich obyvatel. Při této příležitosti byl navržen za čestného člena Spolku seniorů Lodína a Janatova rodák pan František Bartoň, který je autorem podnětného, osobitě pojatého vyprávění o životě v obci za první republiky a v průběhu 2. světové války. Jeho kniha „Moje rodná ves Lodín, aneb, jak to tenkrát bylo“ je i v elektronické podobě a je dostupná na OÚ Lodín. Za písemné dokumentování obecních událostí nové doby občané děkují bývalé kronikářce paní Boženě Gallové, která vedla s mimořádnou pečlivostí kroniku obce v letech 2006 až 2016. Na závěr přátelského setkání se všichni jeho účastníci sice rozloučili s rokem 2017, ale při rozchodu do svých domovů dali všichni najevo, že se těší na setkání další. Jedno či více určitě přibude. Vždyť jsme se dožili významného historického výročí existence naší vlasti. Spolek seniorů zorganizuje na jeho stoletou počest různé akce, které budou dalece přesahovat hranice Lodína. Co to bude? Nechte se překvapit.

*Za spolek seniorů Lodín a Janatov
PhDr. Richard Šafařík*

■ Ani při výlovu rybníka senioři nechyběli. Foto: PhDr. Richard Šafařík

Honba za diamantem - "Pevnost Boyard"

Nechanice - Po loňské náročné celoroční hře „S družou kolem světa“ jsme znovu vybrali hru na celý školní rok, tentokrát na motivy soutěže „Pevnost Boyard“, vám jistě dobře známé z televizních obrazovek. Pojmenovali jsme ji

„HONBA ZA POKLADEM“.

Každý měsíc děti z kluboven „Žraloků, Myšáků a Gepardů“ (klubovna „Gangsterů se neúčastní našich her, protože její každodenní provoz je pouze do 13:00 hod.) při společné hře soutěží a hledají klíče od

pokladu. Pokud neuspějí při soutěži, bojují o klíč ještě s Pánem temnot, kdy musí prokázat opravdu velký důvtip a šikovnost. V lednu děti čeká získávání posledního čtvrtého klíče a v druhém pololetí budou hledat indicie k nalezení pokladu.

Jsmo rády, že tato hra nám dává více prostoru i pro další tradiční a charitativní aktivity s dětmi - pečení posvícenských koláčů pro Dětský domov Nechanice, tvoření výrobků na Svatomartinské trhy, dodržování adventních a vánočních tradic, pří-

pravu akce „Hledání Ježíška“, Tříkrálovou sbírku a mnoho dalších, které nás teprve čekají.

Nesmíme zapomenout zmínit, že se u nás ve školní družině 4. října natáčel jeden díl pořadu „Šikulové“. Pro děti i pro nás to byl vskutku neuvěřitelný zážitek. Televizní tým i moderátoři byli senzační a při natáčení panovala příjemná a kamarádská atmosféra.

Při našich činnostech se také seznamujeme, a nadále i budeme, s významnými dny v roce, jako např.:

Světový den zraku 10. října, Den UNICEF 31. října, Památka zesnulých 2. listopadu, Mezinárodní den nevidomých 13. listopadu, Mezinárodní den mužů 19. listopadu.

V druhém pololetí bude opět práce nad hlavu a už se na ni těšíme. Ale o tom až příště. Nebo se můžete na spoustu zajímavostí, informací a fotografií podívat na facebooku (Družina ZŠ Nechanice) nebo ve fotogalerii na webu ZŠ a MŠ Nechanice.

*Kolektiv vychovatelek
školní družiny*

▪ Děti bojují s Pánem temnot o klíč. Foto: Mgr. Karolína Soukalová

▪ Seznámení s Otcem Fourase. Foto: Mgr. Karolína Soukalová

Přidáte se k nám? Bude knihobudka i u vás?

Radostov - Na začátku nápadu byla jedna cesta přes Vysočinu. Sjíždíte-li z kopce dolů k Chrudimi, projíždíte obcí Nová Ves. Přibrzděte a zastavte se v kiosku na výbornou zmrzlinu. Hned vedle stánku je netradiční knihovnička, kde si můžete listovat knížkami nebo aspoň přečíst názvy na hřbetech knih. Knížku, která se vám líbí, si klidně vezmete a příště vrátíte nebo vyměníte za jinou z vaší domácí knihovny. Pro malé obce, jakou je i Radostov a kde není knihovna, by

to mohlo být docela snadné zpeřtení kulturních aktivit. Knihobudku chceme rozhodně přes zimu vyrobit, na jaře instalovat a vybavit, přes léto doplňovat a udržovat. To vše jen na naší dobrovolnické úrovni, bez požadavků na peníze od obcí, kde by byly knihobudky rozmístěny. Pokud byste měli zájem se do naší akce zapojit, ozvěte se co nejdříve na e-mail pecenka186@seznam.cz. Bude určitě lepší vyrábět více budek naráz.

Zdeněk Pečenka z Radostova

▪ Podobná "knihobudka" může být i ve vaší obci. Foto: Zdeněk Pečenka

Chcete-li se dozvědět více, jak Žijeme v Radostově, najděte si naše neoficiální postřehy ze života obce i okolního světa na adrese:

www.zijemevradostove.cz

Možná se zde dozvíte více o sobě i vašem životě.

Dobrovolní hasiči letos oslaví 125 let od svého založení

Boharyně - V letošním roce oslaví zdejší Sbor dobrovolných hasičů 125 let od svého založení. Vznikl v roce 1893 přičiněním zejména tehdejšího starosty pana Josefa Skalického, který se stal i jeho prvním předsedou. Zakládajících členů bylo pravděpodobně sedmáct. Kronika sboru se nezachovala. Pan Václav Paták z Homyle začal v roce 1997 zpětně sepisovat jeho historii. Čerpal z dostupných materiálů a zejména z pokladního deníku, který byl veden od roku 1894. Stalo se zvykem každoročně na zahájení valné hromady SDH přečíst záznamy staré 100 let. Jsou to opravdu velmi zajímavé údaje. Kde a kdy hořelo, kdo se účastnil zásahů, kdo vstoupil do řad hasičů, kdo spolek opustil, kolik bylo přispívajících, kolik činily členské příspěvky, kolik se zaplatilo za hudbu na hasičský ples nebo kolik činil výnos z plesu. Tak např. první členské příspěvky byly vybrány 24. prosince 1893 v celkové částce 35 zl., v roce 1901 činil členský příspěvek 30 haléřů za člena.

V roce 1923 byl založen dorost hasičský, který měl 60 členů a členek.

S dorostem spolupracoval i pan řídicí učitel z místní školy. Mladí se učili nejen pracovat s hasičskou technikou, ale i společně nacvičovali každý rok divadelní představení. Vstupné z tohoto představení bylo jedním z příjmů sboru.

Od roku 1941 byly členkami sboru první dvě ženy, a to Marie Nosková z Homyle a Anna Srdínková z Boharyně. Ve sboru byly zařazeny jako samaritánská služba zaznamenala 387 případů první pomoci, z toho 222 v Boharyni a 165 v Homyli.

V současné době má sbor 54 členů, z toho 19 žen. Členové se pravidelně účastní okrskových soutěží v hasičském sportu. Dále sbor pořádá pravidelné kulturní akce, jako je hasičský ples, pro děti rozloučení s prázdninami, na dalších kulturních akcích v obci se podílí.

V loňském roce byla provedena oprava fasády hasičské zbrojnice, byla vyměněna venkovní světla, vybudován nový chodník kolem objektu a opravena elektroinstalace. Na opravu fasády

získala obec dotaci ve výši 159822 Kč od Ministerstva zemědělství ČR, z programu Údržba a obnova kulturních a venkovských prvků.

Začátkem měsíce ledna se sešli členové sboru na valné hromadě, kde

zhodnotili uplynulý rok a naplánovali činnost v roce letošním. V měsíci květnu proběhne oslava výročí založení sboru.

Výbor SDH Boharyně

▪ Opravená hasičská zbrojnice v Boharyni. Foto: JUDr. Věra Macháčková

Obecní hokejová liga

Mžany - Zimním sportům na zamrzlých rybnících zima nepřeje, přesto ve Mžanech 26. prosince 2017 odstartoval první ročník Obecní hokejové ligy (OHL).

Pivovar Lindr poskytl sportovní zázemí chlazené ledové plochy a zrodil se nápad. Jak již název OHL napovídá, hlavní myšlenkou akce je zapojit do této hokejové soutěže obce z blízkého okolí Mžan a našeho regionu. V každé obci je někdo, kdo hraje hokej lépe, nebo hůře, někdo je starší, jiný zase mladší. Těm všem naše liga umožní přijít si zahrát a reprezentovat svoji

obec. Aby si každá obec vytvořila sestavu, musí kamarádi hodně přemýšlet, zda ve své obci na někoho nezapomněli a koho pro tento sport ještě oslovit. Pravidla byla stanovena velice jednoduchá, s respektováním pravidel ledního hokeje, v duchu fair play, a mohlo se začít.

Již první zápasy ukázaly, že při reprezentování své obce jde sice o výsledek, ale přesto se zápasy odehrávají v přátelské atmosféře, a to za velké účasti diváků a fanoušků z řad spoluobčanů a rodin. Ale hlavně myšlenkou ožila obecní hrdost na vlastní hokejový tým.

Mezi fanoušky nechyběla hlasitá podpora starostů a starostek obcí, kteří přišli podpořit své týmy a myšlenku soutěže. Velký dík právě starostům obcí, kteří chápou, že týmový sport v obci potřebuje jejich pomoc a od samého začátku vlastním týmům poskytli nejen morální podporu. Je krásné, že se v průběhu soutěže začínají objevovat i obecní dresy v barvách a s erby vlastní obce.

Ve Mžanech jsme rádi, že se nápad Obecní hokejové ligy setkal s takovýmto zájmem obcí a všichni se těšíme na závěrečnou oslavu a předání hlavní

ceny vítězi. Hlavně jsme položili základní kámen sportovní a kulturní události, která má předpoklady přerůst v tradici v Pivovaru ve Mžanech. Dle mžanských pamětí měly Mžany v současném areálu pivovaru (dříve restaurace U Rybů) tradici ochotnického divadla nebo třeba tradici mžanských kuželkářů. Dnes mám příjemný pocit, že nám začíná éra mžanského hokeje a časem třeba hokejové vesnice.

Přeji vám mnoho úspěchů nejen ve sportu a těším se nashledanou na kluzišti ve Mžanech.

Miloš Lindr

▪ Hokejové týmy Mokrovous a Sadové. Foto: Miloš Lindr

▪ Hokejové týmy Mžan a Dohalic. Foto: Miloš Lindr

Unikátní systém péče o pacienty s náhlou srdeční zástavou

Královéhradecký kraj

Srdeční zástavu musí operátoři na tísňové lince 155 poznat během několika desítek vteřin. „Srdeční zástava je pro záchrannou službu událost té nejvyšší priority“ říká lékař Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje a zároveň předseda České resuscitační rady Anatolij Truhlář. Jen v Královéhradeckém kraji řeší záchranáři každoročně v průměru zhruba 430 srdečních zástav. A jako první v Česku začali využívat takzvané First Responder.

Inspirovali se například ve Švýcarsku nebo Izraeli, kde má tento systém význam hlavně v hůře dostupných oblastech. Využívají speciální mobilní aplikaci, která ke zraněnému dokáže přivolat speciálně vyškoleného člověka, který absolvoval kurz první pomoci a je registrovaný jako first responder. Léčbu pacientů se srdeční zástavou zahajují již operátoři linky 155, kteří dokáží rozeznat 98% všech těchto případů do několika málo desítek sekund od začátku hovoru. Následu-

jí pokyny k provádění první pomoci volajícími, které označujeme jako telefonicky asistovaná neodkladná resuscitace. Zároveň jsou na místo vyslány příslušné posádky, často včetně vrtulníku, ale také nově nejbližší first responderi ideálně s Automatizovaným Externím Defibrilátorem. Ti pak mohou zkrátit čas od srdeční zástavy k začátku oživování až o několik minut ještě před příjezdem posádek záchranné služby.

„Většina srdečních zástav je způsobena srdeční arytmií a přežití závisí na době do prvního defibrilačního výboje. Je zjištěno, že s každou minutou prodlení do tohoto výboje klesá šance na přežití přibližně o deset procent. My máme průměrné dojezdové časy v kraji přibližně devět minut, z toho vychází, že kdyby těmto lidem nikdo nepomáhal, tak po našem příjezdu zachráníme méně než deset procent pacientů,“ říká lékař. „Už z těch prvních statistických dat nám vyplývá, že first responderi jsou na místě události v průměru o pět a půl minuty dříve než naše posádka a pro přežití to má obrovský

efekt. V našem kraji přežije srdeční zástavu asi třináct procent pacientů, postupně se setkáváme s čím dál mladšími lidmi. Na druhou stranu tím, jak je náš systém rychlejší, jsme schopni obnovit krevní oběh velice rychle a pacienti se často ještě na místě probudí k plnému vědomí. To jsme před několika lety prakticky nevidali,“ říká Truhlář.

Zdravotnická záchranná služba Královéhradeckého kraje od června 2016 eviduje na 400 first responderů z řad záchranářů, hasičů, policistů, ale také 190 opravdových laiků. Ti mají svá občanská povolání, např. obchodní zástupce, řidič, účetní, prodavač a mnoho jiných profesí a přesto neváhají v jakoukoli denní či noční hodinu obětovat svůj čas pro pomoc druhému.

V našem okolí jsou do systému zapojeni HZS ČEPRO, a.s. Cerekvice nad B. a jednotka Sboru dobrovolných hasičů města Nechanice, kde na vozidlech mají ve výbavě AED. S nimi je to mnoho dalších dobrovolníků, kteří jsou povolávání díky speciální aplikaci

v mobilním telefonu. Ta jim hlasitým vyzváněním ohlásí událost v jejich okolí s adresou, na kterou zareagují. Potvrzením, že se zásahu mohou zúčastnit, se aktivují mapové podklady s navigací na místo události. Toto vše monitoruje operátor linky 155, který má přehled o jízdě nejen posádek ZZS, ale také first responderů. Společnost O2 po ostrém ročním provozu chce rozvíjet tuto aplikaci postupně do celé České republiky.

Při srdeční zástavě rozhoduje o přežití každá vteřina. Včasná první pomoc hraje roli i v následném návratu pacienta do běžného života. A to je největší přínos first responderů. I kdyby totiž záchranáři dělali, co mohli, nikdy nebudou u pacienta okamžitě. Při srdeční zástavě jde přitom opravdu o každou vteřinu.

A jak se můžete stát first responderem? Musíte absolvovat školení na ZZS KHK, plnit etický kodex tzv. desatero first respondera a být trestně bezúhonný, více na www.fr.zzskhk.cz.

Zdroj ZZS KHK a Pavel Hýsek

▪ Návčik první pomoci přilákal i ty nejmenší. Foto: ZZS KHK

▪ Sadová - adventní trhy. Foto: Jiří Středa

▪ Hrádek - předvánoční opékání buřtů. Foto: Zdena Kudrnová

▪ Nechanice - čertovská nadílka. Foto: Ing. Jan Vratislav

inzerce

VITALTECH
ROZBĚŘICE

PRODEJ, PŮJČOVNA A SERVIS
ZAHRADNÍ TECHNIKY

záruka
3 roky

Prodej infrasaun

Ceny od **15.990,-**

www.vitaltech.cz

RozbĚŘICE 18 | 503 12 VŠESTARY | Tel: 495 458 152 | mobil: 725 993 021 | e-mail: info@vitaltech.cz

VOLNÁ PRACOVNÍ MÍSTA

Koupaliště a kemp Lodín hledá vhodné kandidáty k obsazení následujících volných míst pro sezónu 2018:

- 1) **Dozor tobogánu a skluzavky** (červen-srpen 2018, pracovní doba 9-19h dle rozpisu služeb, plat 80 Kč/h, vyžadujeme: věk min. 18 let, vhodné jako letní brigáda pro studenty)
- 2) **Recepční v kempu** (květen-září 2018, pracovní doba 8-21h dle rozpisu služeb, plat 100 Kč/h, vyžadujeme: věk min. 18 let, aktivní znalost jednoho cizího jazyka, elementární počítačovou gramotnost, orientaci na poskytování kvality ve službách, pozice je zejména vhodná pro studentky ekonomických a hotelových škol)
- 3) **Provozní pracovník/pracovnice** (duben-září 2018, pracovní doba 9-19h dle rozpisu služeb, plat 80 Kč/h, náplň práce: úklid-obsluha kasy a počítače-péče o zeleň, vyžadujeme: věk min. 18 let, schopnost a ochotu pracovat v týmu)
- 4) **Uklízečka v kempu** (květen-září 2018, pracovní doba 8-21h dle rozpisu služeb, plat 80 Kč/h, vyžadujeme: svědomité plnění zadaných úkolů, praxe v oboru vítána)

Bližší informace a plná znění vypsaných volných míst: www.camplodin.cz
Příhlášky spolu se strukturovaným životopisem zašlejte do **15.3.2018** na emailovou adresu: koupalisteakemplostin@centrum.cz,
poštou na adresu Lodín 99, případně přímo do rukou ředitele RNDr. Jana Huška, Ph.D.
(telefon: 774 362 535)

▪ Dohalický kostel o vánocích. Foto: Ing. Jan Vratislav

▪ Slaměný betlém v Mokrovousích. Foto: Ing. Jan Vratislav

▪ Mozaikový betlém v Horních Černůtkách. Foto: Ondřej Hladík

Vyhlašujeme pátrání po stopách fotografa Ing. Jana Vratislava v mikroregionálním kalendáři, který máte většinou ve svých domácnostech.

Stopu v podobě svých iniciálů zanechal na jedné z fotografií v kalendáři.

Správné odpovědi - o který týden v kalendáři se jedná napište na email: ou@mokrovousy.cz.

První tři budou odměněny ...

▪ Vánoční výzdoba před mžanskou školou. Foto: Ing. Jan Vratislav